

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΟΦΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΙΑ' — Τεύχος 122
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1917

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμαὶ	12.—
Διὰ τὸν ΔΙΔΑΧΜΟΝ	»	8.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Λολλάρια	3.—
Διὰ τὴν ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΑΓΓΛΙΑΝ	Λίτρα Ἀγγλίας	1)2
Διὰ τὴν ΚΥΠΡΟΝ	Σελίνα	10.—
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Δρ. Χρ.	12.—

Ἐκδόσις ἐκλεκτῆ γενικῶς Φρ. χρ. ἢ Δραχ. 25.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὀδὸς Μενάνδρου 83.— ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: "ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ," ΑΘΗΝΑΣ

Πᾶν χειρόγραφον δημοσιεύμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν σύγγραμμιν ἀποστελλόμενον εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός.— Τὸ τεύχος δρ. 2.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλῶς ἦλθε.— Ὁ Φαβιέρου.— Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἁγίας πόλεως: **Εὐδωγενίης Ζωγράφου**.—
Μαθῶλης.— Εἰδύλλιο: **Ν. Ἰγγλέση**.— Οἱ Ἐπτανήσιοι καὶ ἡ Αἰκατερίνη: **Χαρ. Π. Καραβία**.—
Ἡ καπιταλιστικὴ οἰκονομία: **Δημ. Α. Ζωγράφου**.— Ἡ Βορεινὴ ἐκστρατεία.— Ἀποξήρασις
λιμῶν: **Γ. Π. Σταματόβλη**.— Δεκέμβριος 1917 Ἀπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς κίνησις.— Στήλη ἀνε-
κδότων.— Ἀπὸ τῆς Ζωῆς τοῦ μηνός: **Α. Α. Ζ.**— Παναγιώτης Γεννάδιος.— Ἡ κάλπη τοῦ στρατιώτου.—
Ὀλιγόστιχα.— Βιβλία καὶ Περιοδικά.

Ὁ ΚΟΣΜΟΣ: Ἡ Ἀπελευθέρωσις.— Ὁ Στρατιῶτης Σαράγγ.— Ὁ κ. Κουντουριώτης.
ΕΙΚΟΝΕΣ: Πρὸς τὸν Ἰορδάνην.— Τὸ Φάροισιν στὸν Ἰορδάνην.— Ἐξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΑΘΗΝΑΙ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1917.

ΤΕΥΧΟΣ 122

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕ

Ἵστερα ἀπὸ μία θριαμβευτικὴ ἐπίσκεψιν πρὸς
τοὺς Συμμαχικοὺς μας Λαοὺς ἐγένετο ἐπὶ τὴν πατρίδα
γιομάτος πίστι καὶ πεποιθήσις ὁ πολυμήνιος Ἄρχη-
γός μας.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐγράφε μὴ βαθεῖα γραμμὴ, μὲ ἀ-
νεξίτηλα χρώματα, στὴ παγκόσμιον συνείδησιν γὰρ τὸ
μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ γραμμὴ αὕτη θὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία γὰρ τὴν κε-
νούργια ζοῆ πού ἐπιφυλάσσεται ἐπὶ τὴν πατρίδα μας.

Κατὰ τῆς θὰ γραφοῦν σελίδες πού θὰ εἶναι ἐφά-
μιλλες πρὸς τὰ εὐτυχέστερα σημεῖα τοῦ ἐθνικοῦ μας
βίου καὶ θὰ ἀναδείξουν τὴν ἀφθάστον δεξιότητα τοῦ
πολιτικοῦ ἀνδρός πού διέπει σήμερον τὰς τύχας τοῦ
Ἑλληνισμοῦ.

Θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ δημιουργός των, θὰ εἶναι αὐτοῦ
ἡ χεῖρ πού θὰ τὰς διατυπώσῃ, διότι αὐτοῦ ἡ Ψυχὴ,
αὐτοῦ ἡ Διάνοια, αὐτοῦ ἡ Δύναμις, ἡ Θέλησις, ἡ
Ἀποφασιστικότης, ἡ Πολιτικὴ Ἰκανότης καὶ Ἐυστρο-
φία συνηνωμένα, τὰς ἐνεργύωσαν, τὰς ἐξωογήθησαν,
τὰς ἐπένευσαν.

Ἐν τούτοις τὸ ἔργον τοῦ κ. Βενιζέλου ὅσον καὶ ἂν
προάγῃ τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα εἰς τὰς σφαῖρας
τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀγτιλήψεως, δὲν δύναται νὰ θεωρη-
θῇ συντελεσμένον ἐφ' ὅσον ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς συμ-
παγῆς, συνηνωμένος, ἀδιαίρετος δὲν ἔρχεται νὰ βοη-
θήσῃ καὶ ἐσωτερικῶς τὰς ἐνδελχεῖς καὶ πατριωτικὰς
ἐργασίας τοῦ μεγαλόφρονος πολιτικοῦ. Ἐπιβάλλεται
σὲ καθὲ Ἑλληνα, ἀξίον τοῦ ὕψους αὐτοῦ τίτλου, νὰ
λησμονήσῃ—ἂν ὑπάρχουν οἱ μὴ λησμονήσαντες, ὅτι
ἐξήραμεν σ' ἓνα πρόσφατον παρελθὸν αἰσχυρὸν καὶ
κακοδαμονίαν. Ἐπιβάλλεται νὰ θάψουν καὶ οἱ ἐλά-
χιστοὶ ἀκατανόητοι ἑλληνικοὶ τύποι τὰς ἀναμνήσεις
των, ὑπὸ τὸν σωρὸν τῶν σημερινῶν ἐλλείδων καὶ πό-
θων γὰρ νὰ βρεθῶμεν ὅλοι νεοὶ ἄνθρωποι παρὰ τὸ
πλεῖρον τοῦ Ἄρχηγου μας. Νὰ λησμονήθῃ καὶ ἀπὸ

τοὺς φανατικωτέρους ἀντιφρονούντας τὸ θλιβερόν ὄ-
νειρον πού ἐτάραξε τὴν φαντασίαν τους καὶ μὲ και-
νούργια φρεσὶ νὰ ζητήσουν νὰ πετάξουν πρὸς τοὺς
φωτεινοὺς ὁρίζοντας πού ξεπροβάλλουν ἐπὶ τὸ ἐθνικὸ
μας στερέωμα.

Αἱ σημεριναὶ συνθήκαι τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου δὲν
εἶνε ἀπὸ τὰς συνεπιλομένας περιουτείας πού ἐδοξίμασε
μυστακίαις τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Εἶνε ἡ στιγμή πού
διεσχέμαθα ἀπὸ τὴν πύλινον περιόδου τῆς ἱστο-
ρίας μας καὶ τὸ μέγα εὐαγγέλιον τοῦ Ἐθνους, ὅτι
στηρίζεται ἐπὶ τὸν ἐθνικὸν αὐτὸν Κολοσσόν, εἶνε τὸ μόνον
ἀντίτροπον κατὰ τῆς λαίλαπος πού ἀπειλητικὴ ἐπέ-
ρχεται ἐναντίον μας.

Ἐχομεν λοιπὸν τὴν ὑποχρέωσιν τὸν Κολοσσὸν αὐ-
τὸν ν' ἀφήσωμεν ἀπερίσπαστον ἀπὸ τὰς ἐσωτερικῆς
μας μικρολογίας διὰ νὰ ἔχη τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ τὰς
βάσεις τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου ὅπως γνωρίζῃ αὐτὸς ὁ
ὁποῖος καὶ ἀπὸ ψυχικὸν ἔρειπια ἀκόμη ἀνεγείρῃ τὰ
στερεώτερα οἰκοδομήματα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀν-
τοτελοπιθήσεως.

Ἐνα θεμελιὸν καὶ εἰλικρινὲς **Καλῶς ὤρισε** τοῦ ἀ-
πρόσθετον ἡ ἑνότης, ἡ εἰλικρινὴς ἐθνικὴ ψυχὴ, τῆς ὁ-
ποίας ἡ εὐχὴ ἀντιχεῖ καὶ σήμερον ἀκόμη χαροποιὰ καὶ
φαιδρὰ ἀπ' ἀφρονεῖς ἄρχον τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλ-
λάδος.

Ἐνα θεμελιὸν καὶ εἰλικρινὲς **Καλῶς ὤρισε** ἀντή-
χως πολίτην ἀπὸ τὸν ἀληθινόν, ἀπὸ τὸν γνήσιον
Ἑλληνισμὸν πού ἐγκόμισε νὰ ἐπιζητῇ, νὰ πιστεύῃ, χα-
ρὶς νὰ δειλιῇ, οὐδὲ νὰ διωτίζῃ ἀπὸ τῆς μεγαλειέτας
θυσίας πού ἔχει προσφορισθῆν νὰ ἐξυψώσῃ τὸ ἐθνικὸ
μεγαλεῖο καὶ κραταιώσῃ τὴν ζωὴν τῆς πατρίδος.

Ἐνα θεμελιὸν καὶ εἰλικρινὲς **Καλῶς ὤρισε** ἀνευθύ-
νομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὴν Ὑπεροχὴν Πολιτικὴν φροσιγνο-
μία πού ἀκούραστη μᾶς ἔφερε τὰς καλλιτέρας ὑποσχέ-
σεις διὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος.

Ο ΦΑΒΙΕΡΟΣ

Άπάνω στον Ίερό Βράχο που είχε χαραγμένη ή άφης του Γάλλου στρατηγού Φαβιέρου, εορτάσθη ή επέτειος της εισόδου του ή οποία έλαβε χώραν από ολοκληρών δεκαετηρίδων.

Η ψυχή του εγγενούς φιλέλληνας εταυτίσθη με την ελληνική ευγνωμοσύνη που τόσον θεμά την ξεδιήλωσαν οι κ. κ. Μιχαλακόπουλος και Σωτηριάδης.

Όλοκληρος ή έπίσημος Έλλάς παρεβείθη στο πανηγυρικό αυτό μνημόσυνο του ήρωος και από χείλη ή ή ίσου φιλέλληνα, από τών διαπρεπή Γάλλων αρχαιολόγων κ. Φουζέο ήκούσθησαν λόγια υπεράτης γαλήνης και ύψηλών έννοιών.

Ό χώρος, που μάς ένώνει ή αδελφσύνη των δύο λαών μας, εινε ή ή έννοιον που δεν δύναται να βεβηλωθών. Πάσα μετριότης της ψυχής πρέπει ν' άφειθ' στο ήερον κατώφλιον της εισόδου ταύτης. Δεν επιτρέπεται να εισέλθων ένταυθα ειμή καρδιά καθαρά και σκέψεις γαλήναια. Έβροντοφώνησεν ό κ. Πρόεδρος του Έλληνογαλλικού Συνδέσμου κ. Φου-

ζέρ. Και πράγματι εις τοιαύτας στιγμάς όλοι οι εορτασται και οι πλέον ψυχροί και οι πλέον αδιάφοροι και αυτοί οι ύστερόβουλοι εκάμφθησαν από την ιερότητα του Άθανάτου Βράχου και ξεγνισμένοι έστρεψαν την φαντασίαν των προς τών εκλεκτών Φιλέλληνα, τών Στρατηγών Φαβιέρου που με την άνδρεία του και τών ήτοιότιόν του ήλθε και πάλιν να ένυψώση το ύπεροχον όνομα της μεγάλης πατρίδος του.

Η θαυμασία έλληνογαλλική αυτή εορτή κάτω από το φώς του Έλληνικού ήλιου που εάπνω στο Βράχο της Άκροπόλεως παίρνει την πιο πανηγυρικήν του έκφραση, θά μείνη άληθυσμένη σε όσους είχαν την έντυχία να την παρακολούθησουν.

Στο άτελείωτο κείκο που ένώνει τη Γαλλία με την Έλλάδα προσετέθη ακόμη ένα πεταδίον από τα πιο πολύτιμα, από τα πιο λαμπέρα και ήρωα.

Το πεταδίον αυτό θά στολίξη για πάντα την ύψηλή ήθική έννοιον που άντιπροσωπεύει στο κόσμο ή Γαλλία και ή Έλλάς.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

Όταν ό Μέγας Άλέξανδρος κατέκτησε την Παλαιστίην, οι Μεγάλοι Άρμυεστές του Έβραϊσμού έσπευσαν και τών υπεδέχθησαν με έξαιρετικής τιμάς. Ό έπίερος Στρατηγός δεν έδωσσε να κατέληθ από τών ήτων του και να σπείση να φύληθ το χέρι του έπισημοτέρου ή αυτών. Ητο πρώτης πολιτικής ορθοφροσύνης άποφένουσα από την σκέψην της προσοικειώσεως των σπουδαιότερων παραγόντων της νεοκατακτηθείσης χώρας. Έτσι και τώρα που ή Παλαιστίην υποδέχεται έθνοστικώς τους νέους κατακτητάς της φανταζομαι ότι θά επαναληφθ ή μεγαλοπρεπής αυτή εικόνα.

Ό Άρχηγός των Άγγλικών στρατευμάτων την στιγμήν που θά γίνεται δεκτός από τών Έλληνα Προηγεράρχην, θά κατέβη από τών ήτων του για να άσπασθ ήν δεξιάν του Άρχηγού της Ίεροσολιμικής Έκκλησίας, του Πατριάρχου Λαμιανού του Α'.

Άλλά ποία διαφορά μεταξύ τών δύο εποχών! Τότε ό Έλληνοισμός, νικητής και τροπαιούχος, παντοκράτωρ, φωτοβόλος εισχωρούσεν εις τα βάθη της

Άσίας για να έξελληνισθ, ήτοι να διαδόση τόν Πολιτισμόν, την Πρόδοον, την Τέχνην, την Έπιστήμην, το Φώς. Τότε ό Έλληνοισμός πανίσχυρος, πασθενής, δημοτικός, κατέριπτε προλήψεις, ξεήγνιζε θρησκείας, έδημιούργει λαούς, άνεπέτρωνεν Ίδεας και έσκόπαιε το άρωμα της αιωνίας πνευματικής άνθήσεως.

Πρό 24 αιώνων θριαμβευτής, ό άθάνατος Έλληνοισμός, έδιδε το πρώτον κτύπημα κατά του Έβραϊσμού και έδμελιόν τα Έλληνικά δίκαια επί της μετέπειτα Ίερής Πόλεως.

Μετά 24 αιώνας ό ίδιος Έλληνοισμός παλαιών χιλιετηρίδας ολοκληρώνει, παλαιών μέσθ θυελλών, λυλάτων, παλαιών πνευματικώς ορθοδύτα σεβαστός, άκαταγώνιστος, άπαρασάλευτος, επιβαλλόμενος, γιγάντιος εις την Άγίαν Γην, την όποιαν ένας Τάφος, ό αιώσιος Τάφος, ό ζωοδότης Τάφος εξαγιάζει και άνυψώνει εις περιωπήν παγκόσμιον Προσκνήματος.

Έκει στη Ίερά αυτή Γη έξελλίσσεται από αιώνων το πλέον παράλογο, παράφορο, άλλόκοτο και παράδοσο γεγονός.

Έκει όπου συνετελέσθη το Μυστήριον της Ένοσφ-

νου Οικονομίας του Υιού του Θεού. Έκει όπου ό άδολος Χριστιανισμός άφίνει της πηγής του άστειρευτες να δροσίζων διαφυλώς κάθε πληγόμενη ζωή και να παρηγορούναθε πικραμένη ύπαρξη.

Έκει που κάθε βήμα εινε και μία Άλήθεια κάθε θάνατος και μία Ίδέα, κάθε λιθάρι και ένα Μνημείο, κάθε πηχς Γης και μία Ίστορία που εινωδάζει από Πίστι και Άφοσίωσι!

Έκει που άκτινοβολεί του θείου Ναυ—εινε κτίμα δεκα ήξ αιώνων—ή συγκλονιστική εικόνα, που σκεπάζει το πολυτιμότερο κειμήλιο, το άνεκτήμητο απόκρημα της άνθρωπότητος.

Έκει λοιπόν σ' όλη αυτή τη πλήμυρα του ζωοδότου φωτός εκανιόρχει ως χθές, επρονάνευε, ίσχυεν ή δύναμις του Μωαμεθανισμού, ή άνοχη της χριστιανικής διδασκαλίας, ή ένσάρκωσις της βαρβαρότητας.

Μέσθ σ' αυτό το άνομο τουρκικό καθεστώς έλαμπεν ήνας Θρόνος, όμοιον του όποιού δεν έχει να επιδείξη ή άνθρωπότης.

Ένας Θρόνος δεσμότης του βαρβαρού κατακτητού. Ένας Θρόνος που τόν καθαριάζει ό Τάφος και τόν λαμπρύνει ή Ζωή, ή άληθινή, ή άπλή και μεγαλειώδης Ζωή της Άγάπης και της Φιλαλληλίας.

**

Άπό του Θρόνου αυτού θά κατέβη όχι ταπεινός, όχι περιφρομένος ό Έλληνα Πατριάρχης, ό Άρχων της Σιωνιτικής Έκκλησίας, ό γλυκός και ειστοφροσ Λαμιανός ό Α' διά να υποδεχθ ή τόν κατακτητήν, αλλά

τόν Άγγλον στρατηλάτην, ό όποιος έρχεται ελευθερωτής να τόν στο τού πλευρό του.

Έκει, στη Πύλη του Λαυδ, φανταζομαι την κενούργια εικόνα, που επαναλαμβάνεται ύπερι από 24 ολοκληρών αιώνας. Ό σύγχρονος στρατηλάτης θά σπύρη και φύληθ το χέρι του Πατριάρχου εν άντιθέσει προς τόν Μ. Άλέξανδρον που το φιλιμή τον ήρω που φομακερό από το δάγμαμα του όφους. Και ή φαντασία με φέρει προς άλλα σημεία της νέας πολιτικής, έθνολογικής, εκκλησιαστικής, καταστάσεως που θά επικρατήση στην Άγία Πόλι από τη στιγμή που ό Σταυρός θά εξαφανισθ την Ίμισέληνο, και ό πολιτισμός θά ποδοπατήση την βαρβαρότητα.

Θά λείψη το θεάμα της Όθωμανικής κυριαρχίας κατά τας μεγάλας εορτάς της Όρθοδοξίας. Ένθυσιομαι με ποιον ήφος προπετεί και ύπερφίλον ερχοττο τα Τουρκικά άποσπάσματα μέσα στον Ίερον Ναόν με τους φεσοφόρους άξιωματούχους, διά να τιμήσουν, βέβαια, τας μεγάλας εκκλησιαστικας πανηγυρείς τών Χριστιανών, αλλά και διά να επιβάλλων τόν σεβασμόν και την τάξην και να γίνων αυτοί οι ουθμιστάί τών Ίερον της ήμερας τελειών. Θα λείψη λοιπόν ό άνιερος αυτός τόνος, ό θιαμπές αυτός χοροματισμός, μέσα εις τας εορταστικας άναλαμπάς τών ύψηλών ήεροτελεστίων της Έλληνικής Έκκλησίας και θα καταπέσει μετά ταύτου το καθεστώς της επί τούσους αιώνας Τουρκικής κυριαρχίας.

Άπό τας άρχάς του μνηός αυτού, στα Ίεροσόλυμα, στη Παλαιστίην άπ' άρχον εις άρχον θριαμβευτής, ίσχυρός, άκαταβήγιστος κυριαρχεί ό αιώσιος και άθάνατος Χριστιανισμός.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΜΑΒΙΛΛΗΣ

Μεθ' όσα εδημοσιεθθησαν κατά το μνημόσυνο του Μαβίλη ως κατακλείς ής θεωρηθώσι τα κατωτέρω ίσως άγνωστα μέχρι σήμερα.

Κατά το 1890 μετά διακοπήν πολλών έτων ειχον επαναλάβει επί το φιλολογικώτερον και καλλιτεχνικώτερον την έκδοσιν του «Αττικού Μουσείου» με δαπάνας άσυνήθεις διά την τότε εποχήν μας.

Ό ληρομνηθείς εις μίαν γωνίαν του Βόλου καθηγητής νον των Έλληνικών γραμμάτων κ. Παναγ. Φέρμοσ, αλλά τότε δόκιμος μεταφραστής και συχουργός τών εν Συλλογή εκδόθέντων γνωστών «Μύθων», και ό εν τή ζωή τόσον σκληρώς συντριβείς Μιχαήλ Μητσάκης, εκ τών πολλών τότε μεταξύ τών λογογράφων ύπασχόμενος, ήσαν μετ' έμοσ οι τακτικοί συνεργάται και σύντροφοι χωρίς ένοσείται να ελπίζόν τι από τα άνύπαρκα κέρθη, έμοσ έμοσ καταβάλλοντες πάσας τάς δαπάνας.

Ό άτυχής Μητσάκης έδείκνυε μίαν ήδικαιτην προστασίαν προς πάσαν δειλήν εμφάνισιν νεαρού παιήτου ή λογογράφου εκ τών όποιων πλείστους ειχε συγκεντρώσει περι αυτόν, παρά την άσστηράν και εϊρωνα κριτικήν του, οτινες μετά ποιάς αϊδήμυσόνης και σεβασμού προς τόν Μαίτη αυτόν έφερόντο.

Μίαν ήμέραν λαμβάνω εκ Κερκυρας έπιστολήν με ένα πολύ ευμορφο Σονέττο και με την άγνωστον ύπογραφήν Α. Γραικός. Ό άειμνητός Γ. Μαρκοράς συνεργάτης έπιλεκτός δεν μου ειχε πη λέξιν ως έσυ-

νήθιζε να ήμιλή, διά τους νεωτέρους. Ό Μητσάκης φολλομετρών κάθε έντυπον δεν ειχε ποτέ συναντήσει αυτό το όνομα και κώπων με την γνωστήν ύπερμωπιάν του και την κίνησιν της χειρός επί του χειρογράφου άνωθέν μου μου λέγει «αυτός δεν εινε πρωτόγαλτος κάποιος δυνατός εινε υπό ψευδώνυμον».

Τό Σονέττο έκείνο εδημοσιεθθη, ήκολούθησε και δεύτερον χωρίς τότε να τόν χαρακτηρίσω άπαισιόδοξον ποιητήν ως τόν άπεκάλεσεν ό φίλος κ. Θ. Βελλικαντής. Κατόπιν μου έστειλε διά το τεύχος τών Χριστουγέννων ένα θαυμάσιον ποίημα του. «Εξ την Πατρίδα», και τέλος τη παρακλήσει μου εις ένα άντιγράφων του θαυμάσιου καλλιτεχνικού πίνακος του Giuliana διά τα κλιετό του όποιο εδαπανήθησαν πλέον τών 200 μάρκων, μου άπέστειλεν εκ Κερκυρας το κατωτέρω ποίημα του πιστή και ζωντανή άναπαράστασις της έδωλλιακής σκηνής με δύναμιν ψυχής και φαντασίας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Με φωτισμαί' άσημένα λαμπυρίζων

Η ήλιος όξω στή λιανάδα

Μόνον έδώ νερά θροσάα μονομνηρίζων

Είς τ' άπόσσια μες τη πλοΐσια προσάαδα,

Μιά σκεπή μās πλέκουν άνηθ έδω και φύλλα
 "Οπου ή κάβα δέν περιάει
 Μόνο απάνουθε τό φώς τήν προσωρίλα
 Στα τεράξανθα μαλλιιά σου άντιφωταεί.

*'Ελ' άγάπη μου γλυκά ν' αναπαυθοῦμε
 Ιδ' οια στή νερομάνα
 Γύρ' έδωθε λυγερή, νά φιληθοῦμε,
 *'Αλλ' άγάλια, μήν ζυπνήσοῦμε τόν Πάνα !

Στό χιονάτο σου τόν κόρφο ένα λουλουδι
 Μαδεϊ κ' άγριο γένει κάκον
 Σάν βραδιάση θά σου ψάλλω ένα τραγουδι
 Που θε ναχη τή θροσιά, τή μυροδιά του.

Γύρε πάλι, λυγερή, νά φιληθοῦμε,
 Το νερό σικονυλαί,
 Τη μουροῦρα τή γλυκιά που τώρ' άκουμε.
 *Ο κοποκς που θά σου πω θά στην θυμιά.

Τώρα εκει στ' αλαβατροῦνο σου ποδारी
 Πεταλούδα ώραία ζυγόνη
 Σάν κ' αδη με πλ'ιθιο ρωῦμα και καμάρι
 Τά φτερά του ό κάθε σιγός μου θ' άπλώνη

Δός μου ακόμα ένα φίλακι, δός μου κι' άλλο!
 Δὲ τοῦ τόπου εις' ή Ναϊάδα
 *'Αχ! νά ημ'πόδια στο τραγουδι μου νά βάλλω

Του φίλιου και του κορμου σου τη γλυκάδα!
 Α. ΓΡΑΙΚΟΣ

"Εκτοτε δὲν ἐπανείδον τὸν ποιητὴν, τὰ φύλλα τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» μετὰ ζωῆν πέντε ἐτῶν, ἡ βιοπάλη ἐσχόρπισεν εἰς τοὺς ἀνεμους καὶ ἡ καλλιτεχνική του δίψα πρὸς πᾶν ἔτι εὐγενὲς καὶ ὥρατον ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ φύσει ἐκορέσθη ἀπὸ ἀγῆρῃ καὶ καθημαγμένην ἀπογοήτευσιν· τίποτε δὲν ἀπέμεινε ἢ μία θλιβερὰ ἀνάμνησις ζωῆς ὥρατων ὀνειρων καὶ ὥρατων πόθων ἀπολεσθέντων.

Ὁ Μαρβίλης ἐξεγκοιούθει γράφων καὶ μίαν ἡλιόλουστον Ἀττικὴν ἡμέραν μετὰ πολλὰ ἔτη τὸν ἀγνωστον ποιητὴν, ἀνὼρα πλὴν ὕπερ τὴν μέσῃν ἡλικίαν τῆς ζωῆς συναντῶ ἐξερχόμενον τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν ὅπου διέμενον. Ἡ συνάντησίς μας ἦτο θερμὴ καὶ θερμότητῃ. Ἐπὶ τὴν ρεμβώδη καὶ ὥραταν μορφήν ὁ Ξανθὸς εὐρύστερνος ἀνήρ μετὰ τὸ ὑποκύσειον τῆς Ἰσπανικῆς του κατακομῆς μοὶ ὠμίλησε πολλὰ περὶ πατρίδος καὶ περὶ συμμοτοχῆς του εἰς τὴν λεγεῶνα τοῦ Γαριβάλδη. Τὸν ἐνθυμούμαι μὲ ἱερὰν συγκινήσιν φέροντα τὸν ἱερὸν χιτῶνα κατὰ τὴν ἀναχώρησί του, καὶ ἔτε το σκληρὸν ἡμῖνον καὶ τοῦ σκληροῦ θανάτου ἔφθασε μέχρις ἡμῶν, περιδακρυῶ ἀνεμνήσθη τὸ εἰδυλλιακὸν ποιητοῦ καὶ τοῦ θρυλικκοῦ ἴρως ὅστις προσέφερε τὸν βραχίονα του ὠμῶν τὴν πατρίδα καὶ πῆπτον ὑπὲρ αὐτῆς.

N. ΠΓΓΑΣΗΣ

ἐφθانون ἐπὶ πλοιαρίων πληθῆς Κεφαλλήνων, Ἰθακήσιων, Ζακυνθίων καὶ Λευκαδίων, ὅπως συμμέθεξοσι τοῦ ὑπερ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγώνος, ὀλλίζοντες καὶ ἐξαρτώντες πλοία καὶ ἐφόδια δι' ἰδιων χρημάτων. Με τοιοῦτον δὲ ἐνθουσιασμόν ἐβροῆθον καὶ συνέτερον τὸ κίνημα καὶ τὴν Ρωσσίαν, ὥστε ἐθεώσαν βεβαιοτάτην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Ρωσικῶν ὄπλων, ἀλλ' αὐ ἐλαπίδες τῶν διεψεύσθησαν, διότι ἡ ἐμφανισθεῖσα Ρωσικὴ δύναμις ἦτον μικρὰ, διὸ οἱ Προΐοντες Πελοποννήσου καὶ οἱ Ἐπίσκοποι βλῆποντες τὴν ἀδυναμίαν τῶν Ρώσων ἐξήστουν προφάσεις ἀναβολῆς. Ἄμα δὲ τὸ Διβάνιον ἔμαθε τὴν ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἔπεμψεν εἰς τὸ Αἰγαίον στραλὸν ἀπὸ 20

μεγάλα πλοία καὶ πολυάριθμον στρατὸν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀποστατῶν. Ὁ στρατὸς δὲ οὗτος μετὰ τῶν Ἀλβανῶν τῆς ἔξω Ἑλλάδος ἐπιτεσσόντες ἐληλάθον τὸ Μεσολόγγιον, ἔλαυν τὸς Πάτρας καὶ Κόρινθον, εἶτα δὲ μεταβάντες εἰς Τρίπολιν, ἦν ἐπολόρηκε ὁ Φαρός, σκορπίζουσι τὸν στρατὸν ἐκεῖνον, σφάζουσιν τοὺς Ρώσους καὶ ἐπέκεινα τῶν τριῶν χιλιάδων Ἑλλήνων. Οἱ δυστυχεῖς Πελοποννήσιοι καὶ λοιποὶ ἀπελευθενωθέντες ἐκ τῆς περιεμομένης Ρωσικῆς βοήθειας, καταφεύγουσιν εἰς Κεφαλλήνια, Ζακύνθον καὶ Ἰθάκην ζηνοῦντες ἄστυλον ἐκεῖ. Καὶ οὕτω τραγικῶς ἐλήξεν ἐπὶ Αἰκατερίνης ἡ ἐπανάστασις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐς ἴθακίαι. ΧΑΡ. Π. ΚΑΡΑΒΙΑΣ Πρὸφν ἀρχαιοφιλὰς

ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

(Ἀπὸ σειρῶν ἄρθρων τοῦ ἡμετέρου κ. Δ.Ζ. δημοσιευθεισῶν ἐπὶ συνέδελφου «Ἡρώδου» ἀναδημοσιεύομεν τὸ τελευταῖον ἄρθρον.

Μέσα σ' αὐτὸ ἐνθυμίζονται σκέψεις σοβαροτάται περὶ τοῦ πὸς θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπέμῃ ἡ Πολιτεία διὰ νὰ συγκρατηθῆ εἰς ὅρια παραγωγικὰ ὃ ἀνεύστοτος Πλοῦτος ποὺ συνορροειθῆ εἰς τοὺς ἀρχαῖους πληθυσμούς μας.

Τὸ ὑπεράφθονον χρεῖμα χρησιμεύει πολλακῶς ὡς στοιχείον ἀπονεύσεως καὶ ἐκπύλιμῳ τῶν λαῶν καὶ διὰ τοῦτο παρίσταται ἀνάγκη τὸ Κράτος νὰ λάβῃ κάθε συντελεστικὸν μέτρον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν μοιραίαν αὐτὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ ἀφορισμὸς μας ἀπευθίνεται, ὡς τοὺς ἀρμοδιότερους, πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γεωργίας, τῆς Συγκοινωνίας καὶ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, ἀλλὰ φοβόμεθα ὅτι οἱ Ἕλληνες ἰσχυροὶ ἐστρατημένοι πρὸς ἄλλα πολιτικὰ σμίκτια δὲν θὰ θελήσουσι νὰ προσέχουν εἰς τοσοῦν κεφαλαιώδη ζητήματα. (Ἐπεὶ νὰ ἀπατοῦμεθα!)

Στὸ δεύτερον ἄρθρον λανθασίμως ἀναφέρεται ἡ παραγωγή τῆς κριθῆς καὶ βρώμης εἰς 30.000.000 ἐν φ' ὑπολογίζεται ὑπὸ τοῦ κ. Χασιότου εἰς 100.000.000 ὀκάδας, ὅπως ἐπίσης ἡ ἀξία τῶν κτηνῶν ὑπερβαίνει βεβαίως τὰ 150.000.000 δραχ. ἀπ' οἱ μόνον τὸ Φανόριον τῆς Θεσσαλίας ἀποτελούμενον ἐκ 300 οἰκωγενητῶν εἰσέπραξεν 9.000.000 δραχ. ἀπὸ κανάτῃ, τὸ δὲ Καζανίλωρ 4.000.000 δραχ. Ἀσχέτως ὅμως πρὸς τὰς λεπτομερείας αὐτὰς, ἀσχέτως πρὸς τὰ διατασσόμενα ἐξ αὐτῶν ποσά διὰ τὴν συντήρησιν τῶν χωρικῶν, ποσὰ διπλάσια ἢ τριπλάσια τῆς συνήθους ζωῆς, τὸ χρεῖμα τὸ συσσωρευόμενον εἰς χειρὶς τῶν ἀρχαιτικῶν καὶ πληθυσμῶν κταντὰ νὰ θεωρηθῆ μνησθεῖς.

Διὰ νὰ συγκρατηθῆ αὐτὸ τὸ χρεῖμα καὶ ἀπὸ τῆς παραγωγικῶν ἐθνικῶν κεφαλαίων, προτείνω τὰ ἑξῆς: Πρῶτον: Καταδιώξιν ἀγρίων τῶν χαρτοπαγίγιων σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἰδίᾳ δὲ στὴ Θεσσαλίᾳ, Αἰτωλίᾳ καὶ Ἄχαρνανίᾳ κλπ. κλπ. Δεύτερον: Ἀγρίαν φορολογίαν καθεῖ καρενεῖον ἢ μισρασίαις τῶν μεγάλων χωρίων ἢ κομποπόλεον ἐπὶ μίαν πεναταίαν ἀπὸ τῆς ἐνάξσεως τῆς συζητήσεως τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης προκειμένου νὰ τοὺς παρασχεθῆ ἄδεια λειτουργίας διαφόρων καρέ-σαντιν. Ἐπίσης μεγάλην φορολογίαν καὶ εἰς τὰ ζυθοπωλεία καὶ καρενεῖα τῶν μεγάλων ἐπαρχιακῶν πόλεων ποὺ ἐξυτηροῦν γεωργικὰς προφερείας. Ἡ φορολογία δὲν θὰ εἶναι γενικὴ καὶ ἰσομοίροφος, ἀλλὰ κατ' ἐκτίμησιν τῶν ἀρμοδίων καὶ κλιμακωτῆ, πάντως ὅμως με μορφήν ἀπαγορευτικὴν.

Τρίτον: Ἀπαγόρευσιν ἐπὶ μίαν πεναταίαν ἢ δεκαταίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου, πάσης ἀνεγέρσεως κενουρίας οἰκοδομῆς ἐντὸς τῶν χωρίων, ἐκτὸς

ἀν κάθε κατοικία περιβάλλεται ἀπὸ 10 στρέμματα περιβόλι. Διὰ τοῦ μέτρον αὐτοῦ πιθανόν νὰ ἐπιποδισομεν φτωχικῶς νοικοκυραίους νὰ κτίσουν τὰ μικρὰ σπιτάκια τῶν ἐπὶ τινα ἔτη, ἀλλὰ πάντως θὰ σώσωμεν ἐκεῖνον ποὺ θὰ διαθέσων μεγάλα κεφάλαια διὰ μὴ παραγωγικὰς ἐργασίας καὶ διὰ οἰκοδομῆς αἱ ὅποια εἶναι προσωρινά νὰ εἶναι ἡ ἐπέκτασιν κατὰ πολὺ τῆς ἀρχικῆς τῶν ἀξίας. Ἀλλὰ γὰρ νὰ μὴν ἐμποδίσωμεν τελείως ἓνα μεταδοχὸν ἀρχοντοκοροίτην ἢ ἓνα σπάταλον, ἀς τὸν ὑποχρεώσωμεν τοῦλάχιστον νὰ ἀνοίξῃ διπλα τὸν 10 στρέμ. ποσιμακὸν περιβόλι ποὺ θὰ εἶναι ὁ θετικὸς πλοῦτός του καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐφωίας του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐκτελεῖται ἐπὶ τῶν ἀρχαιτικῶν ἐπαύλειον τῶν πλουσιῶν ἀστῶν εἰς μέρη ἀπλής ἐξοχικῆς ζωῆς καὶ ὄχι γεωργικῆς ἢ ἀγορτικῆς ἐγκαταστάσεως.

Τέτατον: Σύντονον ἐργασίαν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν **ταμειουρίων** εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Ἑλλάδος. Καλλιέργειαν τῶν ταμεινικοῦ πνεύματος διὰ ὀμιλιῶν, διὰ κτηνωτάτων, διὰ δημοσιευμάτων, διὰ τῆς διασκόποισεως παντοῦ ἀληθινῶν ἀποστολῶν τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς ἐναγύσεως τῆς πατρίδος.

Πέμπτον: Ἀνάληψιν ἔργων παραγωγικῶν ἀσφαλοῦς κέρδους ὑπὸ τοῦ Κράτους διὰ μετοχικῶν κεφαλαίων διδομένων ὑπὸ τῶν γεωργῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀποξήρρασις λιμνῶν καὶ ἐλῶδων γαιῶν καὶ ἡ ἀποστράγγισις τελμάτων εἶνε ἐκ τῶν ἀσφαλεσιτέρων ἐπιχειρημάτων διὰ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ πάσης ἀποψέως, ἠθικῆς καὶ ὕλης, ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἔργων μᾶς Πολιτείας ἐνδιανεφερομένης διὰ τὴν ἐθνικὴν ζωῆν τῆς.

Τὸ χρεῖμα πρὸς τοιαῦτα ἔργα θὰ τὸ δόσουν πρό-τιστα μὲν τὰ ταμειύτρια, δευτερευόντως δὲ οἱ συνδυασμοὶ τοῦς ὀποιοὺς θὰ ἐξῆσουν οἱ ἀρμοδιοὶ γὰρ νὰ ἀναλαίσουν γεωργικῶς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ξηνιάνων ἀνοιχτῶν νέους πόρους, δόσουν ἔργασίαν εἰς χιλιάδας ἐργατικῶν χειρῶν, πολλαπλασιασίων τὴν παραγωγὴν καὶ συγκρατήσουσι τὸ κεφάλαιον τὸ ὅποιον ἀπὸ δημοσυργικῶν ἀπονεύσεως καὶ ἐκπύλιμῳ θέλει μεταβληθῆ εἰς ἀνεύστονον πληρὴν οἰκονομικῆς εὐφωσίας καὶ θετικῆς εὐδαιμονίας.

Εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν περιλαμβάνονται ἔργα ἀντιπλημμυρικὰ, ἔργα ἀρθεντικὰ καὶ πᾶν ἔργον κοινωφελές, τὸ ὅποιον θὰ ἀπαιτῆ μεγάλα κεφάλαια καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίβλησιν τῆς Πολιτείας.

Ἐκτον: Ἐλημερίωση νὰ προτείνω τὸν καθορισμὸν τῆς τιμῆς τῶν γαιῶν. Ἡ πληθωρικὴ ἐμάρτυσις κηρ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ ΚΑΙ Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

*Ότε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Β' ἀνέβη εἰς τὸν ρωσικὸν θρόνον ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τοῦ προκατόχου τῆς. Ἡ μεγάλη αἰτία γυνή, ἦτις διὰ τὸν μεταλεπήθοντο χαρακτηριστῶ τῆς Σεισίρασις τῆς Ἀρχαίου ἐκλήθη, ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς μελημάτων εἶχε καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τοῦ ἀθανάτου καὶ μεγάλου προκατόχου τῆς περὶ Τουρκίας. Πλήθος Ἑλλήνων μαζθῆ με τοὺς ὑπηρετούντας εἰς τὴν Αὐλήν τῆς, καταγομειο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Πελοποννήσου καὶ τῶν Ἰονίων νήσων, διορίζονται ἀξιωματικοὶ εἰς τὸν στρατὸν, πλοιαρχοὶ εἰς τὸν στόλον, διοικηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν, σύμβουλοι ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτῇ· μεταθῆ τούτων συγκαταλέγονται οἱ Κεφαλλῆνες κόμης Πέτρος Μελισσιάνος καὶ Μαρίνος Χαροβούνης. Ὁ Χαροβούνης εἶναι ἔκκεῖνος ὅστις μετέφερε τὸν μονόδοντον γροαντήρ ἐκ τινος ἔλους τοῦ φιλιανδικοῦ κόλλου ἔχοντα βάρος λίτρων 3 ἔκατομ. εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἐπ' αὐτοῦ τεθῆ ὁ ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀγαματοποιοῦ Φαλοκνέτου ρυθμῆς ἐκτελισθῆ ἀνδρῶς τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ὁ Θεσσαλὸς Γρηγόριος Παπαδόγγιλος λοχαγὸς τῆς Ρωσικῆς φρουρᾶς καὶ ἐπιστήθιος φίλος τῶν Γρηγ. καὶ Θεοδ. Ὁρλόφ, ἀπεραιοσθῆ νὰ μεταθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τὸν τῶνάντων Τουρκῶν ὄλους τοὺς Ἑλληνας ἄμα ὡς ἐκηρύττειτο ὁ ὑπὸ τῆς Ρωσίας πόλεμος κατὰ τῆς Τουρκίας. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ πολλὰ χρεῖματα ὁ ἔτος 1766. Διελθὸν δὲ Παπαδόγγιλος τῆς Βενετίας προσέφερε συμμαχίαν τῆς Ρωσίας πρὸς

τοὺς Βενετοὺς κατὰ τῆς Τουρκίας, ἦν ἀπέροφεν ὁ Δόγης ἐκ φόβου· ἐκείθεν μετέβη εἰς Τεργεσίτην καὶ συνεννοηθεῖς μετὰ τῶν ἐκεῖ ἐδριακομένων Ἑλλήνων ἐκλέγει πλείστους ἀποστόλους, οὗτινες πέμποινται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος πρὸς κατήνηση. Ἐπειτα μεταβαίνει εἰς Μανροβούνιον καὶ συνομιλοῦσι συμμαχίαν ἢ Ρωσσία δραστηρίως ἐργάζεται ὅπως ἐπιτύχῃ ἐν Ἑλλάδι τὸ κίνημα, εἰς ὃ πλείστοι ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος. Τὰς ὑποθέσεις ἐν Κεφαλληνίᾳ διαχειρίζεται Κομνηνός τῆς δ, δὲ, κόμης Μοκενίγος ἐκ Ζακύνθου συνεννοεῖται μεθ' ὀλων τῶν νήσων καὶ τῆς Μάνης διὰ τὸ κίνημα. Ἐτοιμάσθη ὁδὸν ἡ ἐπανάστασις καὶ περιεμένει τῆς ἐμάρτυσις τοῦ Ρωσικοῦ στόλου νὰ ἐκραιγῆ. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Παπαδόγγιλου καὶ τῶν ἄλων ἀπεσταλιμένων ἐπεκυρώθησαν ὑπὸ τῆς Ρωσίας καὶ ὄλους ἔξερσάντο ὁ πόλεμος 1769, ὁ Ρωσικὸς στόλος ὑπὸ τὸν Θεόδωρον Ὁρλόφ τὰς 28 Ὀκτωβρίου 1770 συγκεκείμενος ἐκ τριῶν δι-κρότων καὶ δύο φρεγατῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα Ναναρίνου, ἔτερα δὲ φρεγατὰ με πεντακοσίους Μανροβουνίους ἐφθάσαν ἐκεῖ τὴν ἐπιούσαν καὶ ἀμέσως οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ διαταγὴν τοῦ Μανρομαχίλη καὶ τοῦ Μπενάκη ἔλαβον τὰ ὄπλα καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἐπανάστασιν, ἐκτυροῦσαν τὸν Μιστράν σφάξαντες 1500 Τουρκους· μετ' ὀλίγων ἔπεσε καὶ ἡ Ἀρκαδία, αἱ ἐπαρχίαι Τριφυλλίας, Ἠλείας καὶ Ἀχαΐας ἐπανεστήσαν καὶ με ἐνθουσιασμῶν μεγάλων καθημερινῶς

ματος ηΰξησεν επιρόβος την άξιαν του έδαφους, Άγοράζονται άπλήτως, ανεξέτιστος παντός είδους κτήματα, λειβάδια, άμπελοποποι, κληνόποποι, χωράφια κτλ. σημερον οσα-οσα και άν δεν άρκούν τά χρήματα που διαθέτει ο άγοραστής δανείζεται γιά να καταστή κτηματίας η αύξηση τό ποσόν των στρεμμάτων του. Όλη αυτή η σημερινή υπερτιμίσις είναι τεχνητή και μόλις αή συνθηκα άλλάξουν διά έξωμεν ραγδαίαν πτώσιν της άξίας της γής και άδικον άπόλειαν κτηματικής περιουσίας άξίας εξατομικρώσιν. Είνε άνάγκη λοιπόν να επέμβη τό Κράτος καθορίζον τρόπον τινά τιμιολόγιον της γής κατά περιφέρειάς, πέραν του όποιουουδέμια άγοραπωληρία άναγορεύεται η ισχύει. Ένα είδος Νομοθετικού Διατάγματος παρεμφορούς προς τό λοχόν κατά των προπολήσεων.

Εβδόμεν: Φρονώ ότι επιβάλλεται η ίδρυσις πλέον Γεωργικής Τραπέζης κατά τό ύποδεικνύομενον σήσημα υπό του διαπρακτούς επιστήμονος κ. Χασιώτου. Διά του συστήματος του κηρύσσεται και ούτος ύπέρ της **καταναγκαστικής οικονομίας** και σημερον ύπέρ ποτε επιβάλλεται στον κ. Μιχαλάκοπουλον, ένα από τους πλέον φοιμάλους εργατάς της οικονομικής μας άναγεννήσεως, η εργασία διά την ίδρυσιν του σπουδαιότητας αυτού οικονομικού οργανισμού. Ό κ. Χασιώτης έχει μίαν από τās άρτιωτέρας μελέτας, επί πρωτοτύπου βάσεως και ο κ. Ύπουργός της Γεωρ-

γίας θα εύρη στάς λεπτομειρείας ένα ισχυρόν παράγοντα διά τό άναναιμιστικόν του έργου.

Είμαι άληθές ότι ο κ. Μιχαλάκοπουλος τρέφει υπερβάλλουσιν στοργήν στο θεσμό των Συνεταιρισμών. Χωρίς να θέλωμε να ύποτιμησωμεν την ύψηστην οικονομικήν άποστολήν του θεσμού αυτού, όρεϊλομεν να τονίσωμεν ότι στην Ελλάδα ούτε μετά 50 έτη θ' αποδόσουν ούτοι τους καρπούς που προσδοκά ο κ. Ύπουργός. Δέν σιζήτω επί του ζητήματος διότι είναι θέμα ιδιαιτεράς μελέτης, αλλά νομίζω ύποχρέωσιν μου να παρακάλω τον κ. Ύπουργόν να στραφή και προς άλλα σημεία οικονομικής υπραγίας και έν εξ αυτών είναι και η Γεωργική Τραπέζα ήγηρημένη διά χρησίμων των άγορών.

Η περίπτωση της ύπόθεσης υπερλήθωρωικου χρήματος, είναι εξ εκείνου που επιβάλλουν σημερον την λήρην άμέσων και εξαιρετικόν μέτρον διότι στους Λαούς αυτά τά έντιμηματα στανιωτάτα παρουσιάζονται και οι δεξιότητες και φιλοπότηδες Κυβερνήται δρότουνται της ευκαιρίας να εργασθούν, να δράσουν, να μεγαλοουργήσουν.

Εμπρός κ. κ. Μιχαλάκοπουλε, Πατριαστασίον και Σκυρίδη. Ό Έλληνικός Λαός σάς δίδει τρία διασκευομηρία. Χειροθήρη τα δεξιώς με τό φωτεινό μυαλό σας διά ν' άποβούν ενεργητικώτατα εις την πατρίδα.

ΑΗΜ. Α. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

HENRIK NEIBS

H ΒΟΡΕΙΝΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια)

Γκουάρι. Νά σου προτείνω τό χέρι γιά ειρήνη πρί ν' αναχωρήσης από δω. Άκούστε όλον! Έλάτε μαζί μου στο σπίτι μου και δεχθήτε τή φιλοξενία μου γιά ότο καιρό σας εύχαριστάει. Κρεβάτια και συμπόσια δεν θέ λείψουν και γιά τό διαφορά μας δεν θέ γείνη λόγος ούτε σημερα ούτε αύριο.

Σιγούθδος. Η Χζέρντις όμως;

Γκουάρι. Είναι σύμφωνη μαζί μου. Στο όρθιο αλλάξτε γνώμη και είναι της ιδέας όπω και εγώ, πώς θέ εύπορούσαμε να τά συμβάλωμε άν έδέρσθε τήν φιλοξενίαν μας.

Ντανύ. Ναι, ναι. Έτσι να γείνη!

Σιγούθδος (άμφιβάλλον). Δεν ξερω όμως, άν . . .

Ντανύ. Ό Γκουάρι είναι ο συμπληρωματικός σου. Σε' άλληθα δεν θέ σε άνεχωρήσει άν σου ήρνεϊστο.

Γκουάρι (στον Σιγούθδο). Μού έδειξες φιλία παντού και πάντοτε. Αυτή τή φορά δεν θέ φανξει άλλοιότικος.

Ντανύ. Νά άρτίσαμε τον τόπο με τή Χζέρντις γεμάτη μέτος έναντίον μας . . . Όχι, όχι αυτό δεν μπορεί να γείνη!

Γκουάρι. Έκμαξα μεγάλη άδικα στον Αιρουάρι. Προσού τό επανορθώσω δεν θαύρω ποτέ ήσυγία!

Σιγούθδος (ένθεσμα). Όλα μπορεί να τά κίνω γιά σένα Γκουάρι έκτός από του να μένω εδώ (Συγκρατείται) Είμαι υπό τās διαταγές του βασιλέως Αιρ-

τέσταν και πρέπει να γυρίσω αυτό τό χειμώνα στην Άγγλία.

Ντανύ. Αυτό δεν έμποδίζει.

Γκουάρι. Κανείς δεν ξεύρει τί του είναι γραμμένο. Είναι πιθανόν, Σιγούθδο, να βλεπώμεθα τώρα γιά τελευταία φορά, και μπορεί να μετανοήσης πώς δεν με βρήθηδες σε ό,τι δύνασαι.

Ντανύ. Και μένα γιά καιρό δεν θέ με όης γαρρούμενη άν εύγωμε σημερα.

Σιγούθδος (άπορρηστικώς). Έστο λοιπόν! Θα γείνη εκείνο που επιθυμείτε άν και . . . Άς είναι, τώρα άπερασίθη. Νά, τό χέρι μου! Μένω και δέχομαι τήν φιλοξενία έσένα και τής Χζέρντις.

Γκουάρι (σού στρίγγι τό χέρι). Ευχαριστώ, Σιγούθδο. Δεν άρφέβαλλο. Και συ, Αιρουάρι, είσαι σύμφωνος;

Αιρουάρι (δυσχερατημένω). Θα σκεθώ . . . με προσέβαλε πολύ βαρεία η Χζέρντις . . . σημερα δεν θέ σου δώσω άπάντησι.

Γκουάρι. Καλά, ήρωικώς μου γείροντα. Ό Σιγούθδος και η Ντανύ θέ σου μακλαχούν τή σκέψη. Πηγαίνω να έτοιμάσω τό συμπόσιο. Ειρήνη μεταξύ μας και καλώς εύλίθετε σε' άργοντικό μου. (Φεύγει δεξιά).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

(Οί προϊούμενοι χωρίς τον Γκουάρι).

Σιγούθδος (μέσα του). Η Χζέρντις, λέει. Άλλάξτε γνώμη. Παύλύ λίγο τήν γνωρίζει. Νομίζω άλλων όπως σκέπτεται . . . (διακόπτει και στρέφει στός άνδρας του). Άκολουθήσατέ με όλον και στο πλοίο. Όλο να διπλώσω θυκαμπια όθρα γιά τον Γκουάρι και τήν γυναίκα του.

Ντανύ. Όθρα από τα καλύτερα που εγώμε. Και σό πατέρα μου . . . ναι, δεν θέ σε' άρτίσω σε ήσυγία μέγρις ότου συναντήσης. (Κατεβαίνει με τον Σιγούθδο και τούς άνδρας του προς τήν θάλασσα του βάρους και έκει εξαφανίζεται)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ό Αιρουάρι. Έπειτα ό Θορόλις).

Αιρουάρι. Νά συναντώ; Ναι, άν ο Γκουάρι δεν είχε γυναίκα στο σπίτι του!—Νάξεφρα τολλάριστον πώς να τής φερθή!

Θορόλις (εξανίσταται βίαιωτικώς δεξιά από τή θάλασσα).

Αιρουάρι. Σό είσαι, Θορόλις;

Θορόλις. Όπως με βλέπεις! Είναι άληθινή ή διάδρασι; Συντηρήθη; με τον Γκουάρι;

Αιρουάρι. Ναι.

Θορόλις. Και επίλονηίκτης μαζί του;

Αιρουάρι. Χα . . . με τήν Χζέρντις τολλάριστον! Θορόλις. Τότε παραγορήσου. Θα έκδικηθης σε λίγο Αιρουάρι. Θα έκδικηθης; Και πώς;

Θορόλις. Νά, άκουσε. Έστεκόμην κοντά στο πλοίο, όταν με έπληκίσαεν ένας άνθρωπος τρεχάτος. Κρατούσε ραβδί στο χέρι, και μου φώναξεν. «Αν είσαι άνθρωπος τής γαλέρας του Αιρουάρι, φέρε του χαριετιμματα από τον Κόρε τον άγρότη, και πέε του πώς εγώ σε λίγο θέ έκδικηθώ και γιά τους δύο μας». Έπειτα έμπηξε σε μία βάρκα και είπεν ένθ κοπηλατούσα. «Είκοσι παλληκάρια βρίσκονται στο λιμάνι. Μ' αυτά θέ τρέξω στο Νότο και πρίν έλλθ τό βράδυ, η Χζέρντις δεν θέχη πού γόνω να καμαρώνη». Αιρουάρι. Τί λέε; Κά, τώρα καταλαβαίνω. Ό Γκουάρι έπεμάρκωνε τό γυνί του, ο Κόρε τρέφει έχθρα έναντίον του . . .

Θορόλις. Και τώρα πάει να σκοτώση τό παιδί. Αιρουάρι. Πίσω του, όλοι! Θα άμπεσθηήσουμε τό λάφυρο.

Θορόλις. Τί θέ κάμης;

Αιρουάρι. Θα κινήθω. Θά έκδικηθώ εγώ, όχι ο Κόρε!

Θορόλις. Θαλώω μαζί σου.

Αιρουάρι. Όχι, σό θέ συνοδείσης τό Σιγούθδο και τή, αδελφή σου εις τό σπίτι του Γκουάρι.

Θορόλις. Το Σιγούθδο; Τι, βρίσκειται κι' αυτός εδώ;

Αιρουάρι (δειχνων πίσω προς τή θάλασσα). Νά η γαλέρας του. Τά φτιάσαμε . . . θέ πώς μαζί του.

Θορόλις. Στους έχθρους σου;

Αιρουάρι. Πήγαίνε στο συμπόσιο. Τώρα θέ γνωρίζη η Χζέρντις τον γένο Αιρουάρι. Άκουσε όμως Θορόλις. Μή μαρτυρήσης σε κανένα τί έχω στο νού μου. Άκουε, σε κανένα!

Θορόλις. Σού τό υπόσχημαι.

Αιρουάρι. Πήγαίνε τό χέρι και τον κωτάζει στοργική). Πήγαίνε, γενναίο μου παιδί. Φέρσου πρόμια στο γυροτικό σπίτι, ώστε να μού κάμης τιμή. Μήν πής άσκοπα λόγια, αλλά ό,τι πής να είναι όρθό κορπό, σάν κορπός σπαθί. Έφίσει σου φέρονται καλά

έσο άξιαγρήτος. Άλλ' εξ άτίας τούτου μή σιωπήσης, άν σε εξερέθισον. Μήν πής περισσότερο άφ' όσον μπορείς. Μήν ήνθηθής όμως τήν μπλάσκα άμα στην προσιέρον εν μέτρο, μήν τύχη και σε παρήσουν γιά ψοφή.

Θορόλις. Όχι, μένω ήσυχος!

Αιρουάρι. Πήγαίνε λοιπόν στον έορτή, στο σπίτι του Γκουάρι. Θα έλθω και γώ στο συμπόσιο αλλά με τρόπο που ότε το περιμένω. (Εβθμα στους άλλους.) Έμπρός τώρα σεις, λυκογονεί! Άκονιστε τά δόντια σας . . . έχετε να πήτε άμα! (Φεύγει με τους άλλους του γιούς δεξιά προς τό βάρκο).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(Ό Θορόλις, ο Σιγούθδος και η Ντανύ έρχονται με γυροτική μεγαλοσπεπείτατα φορεσία. Τους ακολουθούν οι άνδρες που αποθέτουν ένα κιβώτιον και έπειτα άπομακρύνονται).

Θορόλις (κωτάζει τον πατέρα που φεύγει). Πάνε όλοι γιά να πολεμήσουν και μένα δεν με αφήνουν να τους ακολουθήσω. Είναι σκληρό να είναι κανείς τό νεώτερο παιδί. (Στρέφει). Η Ντανύ! Χαίρε αδελφή μου!

Ντανύ. Ό Θορόλις! Θέε μου—πόσο μεγάλωσες!

Θορόλις. Άμ τι ήθελες—μέσα σε πέντε χρόνους.—

Ντανύ. Ναι, έχεις δικιο.

Σιγούθδος (σού όνει τό χέρι). Αν θέλη ο Θεός, θέ καμαρώσει ο πατέρας σου σε σένα έναν άνδρεϊον νέον.

Θορόλις. Αν ήθελε να με δοκιμάση θέ . . .

Ντανύ (μειδιώσα). Μά σε φυλάει περισσότερο άφ' ό,τι και ο ίδιος θέλεις. Το ξεύρω διά πώς τρελλαινεται γιά σένα.

Σιγούθδος. Πού πάει τώρα;

Θορόλις (δειχνων δεξιά). Κάτω στο πλοίο. Άλλ' ως ξεκινήσωμε μεε. Θα έλλθ ύστερότερα!

Σιγούθδος. Περιμένω τους ά θρώπους μου που φορτώνουν και έτοιμάζουν τό πλοίο.

Θορόλις. Πάω να βοηθήσω. (Κατεβαίνει προς τήν άκτήν).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Σιγούθδος και Ντανύ).

Σιγούθδος (μετά μικρό διατάγμα). Ντανύ μου, γυναίκα μου. Τώρα είμεθα μονχοι. Πρέπει κάτι να σου πω που δεν μπορώ παύ να τό κρίψω.

Ντανύ (έκπληγμένω). Τι έννοεις;

Σιγούθδος. Μπορεί να βγη επικίνδυνη αυτή η επίσκεψη στο σπίτι του Γκουάρι.

Ντανύ. Επικίνδυνη; Νομίζεις πώς ο Γκουάρι;

Σιγούθδος. Ό Γκουάρι είναι γενναίος και ευγενής. Όχι, όχι—άλλά θέ ήτο καλύτερο να άναχωρούσα χωρίς να δεχθώ τήν φιλοξενίαν του.

Ντανύ. Με φοβίζεις! Σιγούθδο, τί συμβαίνει;

Σιγούθδος. Άπάντησε μου σό πρώτη που είναι τό χρυσοον βραχιόλι που κάποτε σου χάρισα;

Ντανύ (τό δείχνει). Έδώ στο μπράτσο. Με διέταξες έσώ να τό φορέσω.

Σιγούθδος. Ρίψε το βαθειά στη θάλασσα. τόσο βαθειά, ώστε κανείς να μη τό ξαναβρή. Γιατί θέ μπορούσε να φέρη τον θάνατο σε κάποιον γενναίον άνδρα.

Ντανύ. Το βραχιόλι;

Σιγούθδος (καταβεβλημένος). Έκείνο τό βράδυ που έγεινε η άρπαγή σας από τό σπίτι του πατέρα σου—τό θυμάσαι—

Ντανύ. Άν τό θυμάμαι!

Σιγοῦδος. Γιὰ τότε θέλω νὰ σοὺ μιλήσω.
Ντανὴ (ζωηρά). Μῆλα λοιπόν! Τί συμβαίνει;

Σιγοῦδος. Θυμῶσαι. Εἶχε δοθεῖ γιορτινὸ συμπόσιο. Ἐνώρις ἐπὶ ἐπήγεις στὸν κοιτώνά σου. Ἡ Χζέρντις βίμως ἔμεινε μὲ τοὺς ἀνδρας στὸ γλέντι. Τὸ κρασί ἔρρεε ἀφθονοὶ καὶ ἠκούοντο χιλιῶν λογίων ἔρκοι μεγάλοι. Ὁρκισθῆκα καὶ γὼ νὰ πάρω μαζὶ μου σὴν θάψευγα μὰ ὠραία παρθένου ἀπὸ τὴν Ἰσλανδία. Ὁ Γκουνάρ ἔκαμε τὸ ἴδιο καὶ πέρασε τὸ κρασί στὴν Χζέρντις. Τότε αὐτὴ τὸ πήρε, σηκώθη καὶ ἔκαμε ἔρκο πὺς θὰ τὴν ἐπαιρνε γυναικα του ἑκείνου ὁ ἦρωας ποῦ θὰ πῆγαينه στὸν κοιτόνα της, θὰ ἐφόνευε τὴν λευκὴν ἀρκουδα στὴν θύραν της καὶ θὰ τὴν ἐπαιρνε σὰ χέρια καὶ θάψευγε.

Ντανὴ. Ναι, ναί. Αὐτὸ τὸ ξέρω!

Σιγοῦδος. Ὅλοι ὁμως τὴν βεβαίωσαν πὺς αὐτὸ ἦτο ἀδύνατο ἐπειδὴ ἡ ἀρκουδα ἦτο τὸ ἀγριώτερο θηρίο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν Χζέρντις κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πλησιάσῃ. Καὶ εἶχε καὶ δύναμι ἐίκοσι ἀνδρῶν.

Ντανὴ. Ἐν τούτοις ὁ Γκουνάρ τὴν ἐσκότωσε, καὶ γι' αὐτὴ του τὴ πράξι ἔγινε τριστένοσος εἰς ὅλες τὰς χώρας.

Σιγοῦδος (ταπεινωμένῃ). Ἔγινε βέβαια—ἀλλὰ—τὸ κατόρθωμα εἶναι δικό μου.

Ντανὴ (μὲ μὴ κραυγὴ). Δικό σου;

Σιγοῦδος. Ὅταν οἱ ἄνδρες ἔφυγον ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου μὲ παρεκάλεσεν ὁ Γκουνάρ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸν κοιτόνά του. Ἐκεῖ μοῦ εἶπε:

«Ἀγαπῶ τὴν Χζέρντις. Δὲν μπορῶ νὰ ζῆσω χωρὶς αὐτή». Τοῦ ἀπήντησα: «Τότε τράβα γιὰ τὸν κοιτόνα της. Εὐθὺς τὸν ἔρο ποῦ ἔθεσε.» Ἄλλ' αὐτὸς μὴν ἀπεκρίθη: «Ὁ ἐρωτευμένους λατρεύει πολὺ τὴ ζωὴ του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτον ἀδύνατο ἂν ἐπάλατα μὲ τὴν ἀρκουδα. Φοβοῦμαι δὲ μὴ γάσω τὴν ζωὴν μου, γιατί μ' αὐτὴ θὰ ἔχανα καὶ τὴν Χζέρντις.» Γιὰ πολλὰ ὧρα συζητήσαμε καὶ τὸ συμπέρασμα ἦτο ὅτι ὁ Γκουνάρ ἐπήγει νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πλοῖτό του γιὰ ἀναχώρησι, ἐγὼ ὁμως ἔσυρα τὸ ἔπιφος μου, ἐφόρεσα τὸν ἑπιπόνο τὸ δικό του καὶ τράθηξα γιὰ τὸ θάλαμο τῆς Χζέρντις.

Ντανὴ (μὲ ὑπερήφανη χαρὰ). Καί—καὶ τὴν ἐσκότωσε σὺ τὴν ἀρκουδα!

Σιγοῦδος. Ἐγὼ τὴν σκότωσα. Ἦτο πυκνὸ σταγὼ στὸ δωμάτιο. Ἡ Χζέρντις ἐνόμισε πὺς ὁ Γκουνάρ εὗρισκετο στὸ πλοῖον—ἦτο φωνημένη ἀπὸ τὸ κρασί—καὶ ἐβγαλε ἀπὸ τὸ μπράτσου της καὶ μὴν ἐχάρισεν ἕνα χροστὸ βραχιόλι—τὸ βραχιόλι ποῦ φορεῖς τώρα σὺ.

Ντανὴ (διστακτικὰ). Κι' ἔμεινες ἔλη τὴ νύχτα εἰς τὸν θάλαμο τῆς Χζέρντις;

Σιγοῦδος. Τὸ γυμνωμένο ἔπιφος μου εὗρισκετο ἀνάμεσά μας. (Μικρὰ σιγῇ). Πρὶν χαράξῃ ἡ ἡμέρα ἔφερα τὴν Χζέρντις εἰς τὸ πλοῖο τοῦ Γκουνάρ. Δὲν ἀντελήφθη τὸ ὄλο μας καὶ ἀπέπλευσε μαζὶ μου. Ἐπειτα ἐτρέξα στὸν δικό σου θάλαμο καὶ σὲ βρήκα μεταξὺ τῶν γυναικῶν σου. Τί ἠκολούθησε τότε τὸ ξέρεις. Ἐγκάτελειψα τὴν Ἰσλανδία, ὅπως ὠρκισθῆκα, μαζὶ μὲ μίαν εὐγενικὴν παρθένου καὶ ἀπὸ τότε με συνοδεύεις ἕπου καὶ ἂν πάω.

Ντανὴ (συγκινημένῃ). Γενναίε μου ἀνδρα! Σὺ ἔκαμες τὸν ἦρωισμό; ὦ! Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! Κανεὶς ἐκτός ἀπὸ σὲ δὲν θὰ ἦτο ἀξίος νὰ τὸν κατα-

φέρῃ. Θὰ μπορούσε νὰ κατακτήσῃ τὴν Χζέρντις, τὴν ὠραία αὐτὴ ὑπερήφανη γυναίκα, καὶ μολαταῦτα προτιμήσῃς ἑμένα! Δέκα φορὲς πεῖδ ἀγαπημένους θὰ μοῦ γίνεσσι ἀπὸ σήμερον, ἂν δὲν ἦσο ἦδη τὸ λατρευτότερο πρόσωπο στὸν κόσμω!

Σιγοῦδος. Ντανὴ μου, ἀγαπητῇ μου γυναικα, τώρα τὰ ξέρεις ἔλα—ἔλα σοῦ χρειάζονται νὰ ξέρῃς. Ἐπρεπε νὰ σὲ προειδοποιήσω. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι μὴν ἀφίσῃς ποτὲ νὰ τὸ ἀντικρύσῃ ἡ Χζέρντις. Ἐν θέλῃς δὲ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, πέταξέ το μακριὰ—εἰς τὰ βάθη τοῦ πόντου!

Ντανὴ. Ὁχι, Σιγοῦρδε, μοῦ εἶναι πολὺ πολύτιμο. Εἶναι ὄμοιο δικό σου! Μείνε ἔμωσ ἦσυχος. Θὰ τὸ κρύψω ἀπὸ ἔλα τὰ μάτια καὶ ποτὲ δὲν θὰ προδώσω ἔσα μοῦ εἶπες αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Οἱ προηγουμένοι. Ὁ Θεοδόφ πλησιάζει μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ πλοῖο).

Θεοδόφ. Ὅλα εἶναι ἐτοιμα γιὰ τὸ ταξεῖδι πρὸς τὸ σπητικὸ τοῦ Γκουνάρ.

Ντανὴ. Ἐλα, Σιγοῦρδε—πάμε εὐγενικὴ ἦρωα.

Σιγοῦδος. Σοῦτ, Ντανὴ—πισπὴ! Ἀπὸ σένα ἐξαρετὰται νὰ τελειώσῃ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ εἰρηνικὰ ἢ μὲ φρονικὸ. (Βιαστικὰ πρὸς τοὺς ἄλλους). Ἐμπρὸς λοιπόν, ἔλαι εἰς τὸ γλέντι τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ Γκουνάρ. (Καταβαίνει δεξιὰ μὲ τὴν Ντανὴ. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν).

ΑΥΔΑΙΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Αἴθουσα συμποσίου εἰς τὸ σπητικὸ τοῦ Γκουνάρ. Ἡ θύρα τῆς ἐξόδου εὗρισκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ βάλθους. Μικρότεραι θύραι δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐμπρὸς ἀριστερὰ ἡ μεγάλη τιμητικὴ ἔδρα, καὶ ἀκριβῶς ἄπέναντι ἡ μικρότερη. Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούρας κείει φωτιὰ ἀπὸ ἔλα ἐπὶ κτυπημένης ἐστίας. Εἰς τὸ βάλθος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς θύρας ἐπὶ θρόνους διὰ τῶν γυναικῶν τοῦ σπητικού. Ἀπὸ τὰς δύο ἔδρας πρὸς τοὺς τοίχους τοῦ βάλθους τραπέζι με θρανία εἰς τὰς δύο πλευρὰς. Ἐξω σκοτάδι. Ἡ ἐστία φωτίζει τὴν αἴθουσα.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἡ Χζέρντις καὶ ἡ Ντανὴ ἐμφανίζονται ἀπὸ δεξιὰ.)
Ντανὴ. Ὁχι, Χζέρντις, δὲν σὲ καταλαβαίνα. Τώρα μοῦ διδάξεις ὄλο σου τὸ σπητικὸ. Δὲν βλέπω τίποτε νὰ σοῦ λείπῃ, καὶ ὅτι, κι' ἂν εἶδα εἶναι ὠραία καὶ λαμπρὰ. Λοίπιν γιατί παραπονεῖσαι;

Χζέρντις. Χμ! Πάλι ἔσαν ἀπὸ στὸ κλουβί, καὶ θὰ ὄγῃ πὺς θὰ δαγκάξῃ τὰ σάρκατα, εἴτε εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ σίδηρο, εἴτε ἀπὸ χρυσοῦρι.

Ντανὴ. Με λίγα λόγια εἶσαι πλουσιωτέρα ἀπὸ μένα. Ἐγχεις καὶ τὸν Ἐργίλ, τὸ παιδάκι σου.

Χζέρντις. Κάλλιος νὰ μὴν! εἶχα γόνους, παρὰ ποῦ ἔγω παιδοπαράνομο.

Ντανὴ. Παράνομο;

Χζέρντις. Λησμονήσῃς τί εἶπεν ὁ πατέρας σου; Ὁ Ἐργίλ εἶναι νόθος. Αὐτὰ ἦσαν τὰ λόγια του.

Ντανὴ. Λόγια θυμοῦ—πὺς μπορείς καὶ τὰ προσέχεις!

Χζέρντις. Ὁ Αἰρνούλ ὅμως εἶχε δικήν. Ὁ Ἐργίλ εἶναι ἀσθενικός. Τὸ καταλαβαίνει κανεὶς πὺς δὲν εἶναι νόμιμος.

Ντανὴ. Χζέρντις, τ' εἶν' αὐτὰ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1917.

ΤΕΥΧΟΣ 122

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕ

Ἔστερον ἀπὸ μίαν θοισαμβευτικὴν ἐπίσκεψιν πρὸς τοὺς Συμμαχικοὺς μας Λαοὺς ἐγένετο στὴν πατρίδα γιομάτος πίστι καὶ πεποιθήσει ὁ πολυύμητος Ἀρχηγός μας.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐγράψε μίαν βαθειὰ γραμμὴν μὲ ἀνεξίτηλα χρώματα, στὴν παγκόσμιον συνείδησιν γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ γραμμὴ αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴν κοινότητα ζωὴν ποῦ ἐπιφυλάσσειται στὴν πατρίδα μας.

Κάτωπὸς τῆς θὰ εὐρηθοῦν σελίδες ποῦ θὰ εἶναι ἐράμιλλες πρὸς τὰ ἐνηνεύστερα σημεῖα τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου καὶ θὰ ἀναδείξουν τὴν ἀψίφαστον δεξιότητά του πολιτικοῦ ἀνδρός ποῦ διετέλεσεν ἡμεῖς τὴν αὔριον τῆς Ἑλληνισμοῦ.

Θὰ εἶναι Αὐτοῦ ὁ δημιουργὸς τῶν, θὰ εἶναι Αὐτοῦ ἡ χειρὸς ποῦ θὰ τὰς διατυπώσῃ, διότι Αὐτοῦ ἡ Ψυχὴ, Αὐτοῦ ἡ Διάνοια, Αὐτοῦ ἡ Δύναμις, ἡ Θέλησις, ἡ Ἀποφασιστικότης, ἡ Πολιτικὴ Ἰκανότης καὶ Εὐστροφία συνηνωμέναι, τὰς ἐνεργήσαν, τὰς ἐξουσιογόνισαν, τὰς ἐνέπνευσαν.

Ἐν τούτοις τὸ ἔργον τοῦ κ. Βενιζέλου ὅσον καὶ ἂν προάγῃ τὰ ἔθνη καὶ συμφρόνεται εἰς τὰς σφαιράς τῆς Ἑθνοποιτικῆς ἀντιλήψεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ συντελεσμένον ἐπ' ὅσον ὁ Ἑλληνικός Λαὸς συμπαγής, συνηνωμένος, ἀδαιρέτος δὲν ἔρχεται νὰ βοηθήσῃ καὶ ἑσωτερικῶς τὰς ἐνδελειξεί καὶ πατριωτικὰς ἐργασίας τοῦ μεγαλοφρονότου πολιτικοῦ. Ἐπιβάλλεται ἐπὶ καθὲ Ἑλληγι, ἄξιον τοῦ ῥηηλοῦ αὐτοῦ τίτου, νὰ λησμονήσῃ—ἂν ἐλάσῃ—ὁ μὴ λησμονήσαντες, ὅτι ἐξισόμενος σ' ἕνα πρόσφατον παρελθὸν αἰῶνος καὶ κακοδομιοσίας. Ἐπιβάλλεται νὰ θάβουν καὶ οἱ ἐλάσῃ τοῦ ἀκατανόητου ἑλληνικοῦ τύπου τὰς ἀναμνήσεις του, ὑπὸ τὸν σφοδρὸν τῶν σημερινῶν ἐλλείδων καὶ πόθων γιὰ νὰ βρεθῶμεν ὄλοι νέοι ἄνθρωποι παρὰ τὸ πλεονὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Νὰ λησμονηθῇ καὶ ἀπὸ

τοὺς φανατικώτερους ἀντιφρονούντας τὸ θλιβερὸν ὄνειρο ποῦ ἐτάραξε τὴν φαντασίαν του καὶ μὲ καινούργια φτερά νὰ ζήτήσῃ νὰ πετάξῃ πρὸς τοὺς φωτεινοὺς ὁρίζοντας ποῦ ἔξεπροβάλλουν στὸ ἔθνικὸ μας στερεῶμα.

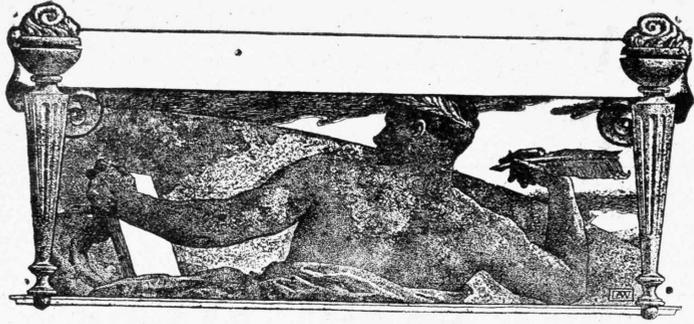
Αἱ σημερινὴ συνθήκαι τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου δὲν εἶναι ἄλλὰ τὰς συνειδησιακάς περικοπέτας ποῦ ἔδοξασεν μοιριάς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Εἶναι ἡ στιγμής ποῦ διερχόμεθα ἀπὸ τῆς πρὸ κρίσεως περιόδου τῆς ἰστορίας μας καὶ τὸ μέγα εὐαγγέλιον ποῦ ἔβηνον, ὅτι στηρίζεται στὸν ἐθνικὸν αὐτὸν Κολοσσὸν εἶναι τὸ μόνον ἀντίροστον κατὰ τῆς λαλιωτῆς ποῦ ἀπειλητικὰ ἔπειρη ἔσαν ἐναντίον μας.

Ἐγόμεν λοιπὸν τὴν ἀποχρῶσιν τὸν Κολοσσὸν αὐτὸν ν' ἀφήσωμεν ἀπερισπαστον ἀπὸ τὰς ἑσωτερικὰς μας μικρολογίας διὰ νὰ ἔξῃ τὸν καιρὸν νὰ δέσῃ τὰς βάσεις τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου ὅπως γνωρίζῃ Αὐτὸς ὁ ὅποιος καὶ ἀπὸ γνησίω ἐρείπια ἀνομῆ ἀνεγείρῃ τὰ στερεώτερα οἰκοδομημὰ τῆς Πίσσεως καὶ τῆς Αὐτοπεποιθήσεως.

Ἐνα θεμιτὸν καὶ εὐλακρινὲς **Καλὼς ὦρισ** τοῦ ἀπρηθυνεν ἡ ἰγύς, ἡ εὐλακρινὲς ἔθνηκα ψυχῇ, τῆς ὁποιῆς ἡ ἐχθρὴ ἀνεπιχει καὶ σημερον ἀκόμη γαρροποία καὶ φαιδρά ἀπ' ἀφρονείας ἄξον τῆς ἀναγεννηθείσας Ἑλλάδος.

Ἐνα θεμιτὸν καὶ εὐλακρινὲς **Καλὼς ὦρισ** ἀντὶ χρεῖς πολλήκων ἀπὸ τὸν ἀληθινόν, ἀπὸ τὸν γνήσιον Ἑλληνισμὸν ποῦ ἐγνωσίως νὰ ἐλιτίξῃ, νὰ πιστευθῇ, χωρὶς νὰ δειλιῇ, οὐδὲ νὰ δισταξῇ ἀπὸ τῆς μεγαλειέτας θυσίας ποῦ ἔχει προσοριστὸν νὰ ἐξηφωνῇ τὸ ἔθνικὸ μεγαλεῖο καὶ κραταιότην τὴν ζωὴν τῆς πατρίδος.

Ἐνα θεμιτὸν καὶ εὐλακρινὲς **Καλὼς ὦρισ** ἀνευθύνονε καὶ ἡμεῖς στὴν ὑπέροχην Πολιτικὴν φρασιολογίαν ποῦ ἀκούρασθῃ μάς ἔφερε τὰς καλλιτέρας ὑποσχέσεις διὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος.

Ο ΦΑΒΙΕΡΟΣ

Απάνω στον Ίερό Βράχο που είνε χαραγμένη ή όμως του Γάλλου στρατηγού Φαβιέρου, εφοτάσθη ή επέτειος τής εισόδου του ή οποία έλαβε χώραν από ολοκληρών δεκαετηρίδων.

Η ψυχή του ευγενούς φιλέλληνας εταυτίσθη με την ελληνική ευγνωμοσύνη που τόσοσ θεομά την εξεδήλωσαν οί κ. κ. Μιχαλακόπουλος και Σωτηριάδης.

Ολόκληρος ή επίσημος Έλλας παρευρήθη στο πανηγυρικόν αυτό μνημόσυον του ήρωος και από χείλη έξ έξου φιλέλληνα, από τόν διαπρεπή Γάλλον αρχαιολόγον κ. Φουζέο ήρωοθήσαν λόγια υπεράτης γαλήνης και ύψηλόν έννοιών.

Ο χώρος, που μās ένώνει ή αδελφοσύνη τόν δύο λαών μας, είνε έξ έκειον που δέν δύναται να βεβηλωθούν. Πάσα μετρούτης τής ψυχής πρέπει ν' άφρεθή στο Ίερόν κατάφλον τής εισόδου ταύτης. Δέν επιτρέπεται να εισέλθουν ένταύθα ειμή καρδιαί καθαροί και σκέψεις γαλήναι». Έβροντοπύρηνσεν ο κ. Πρόεδρος του Έλληνογαλλικού Συνδέσμου κ. Φου-

ζέο. Και πράγματι εις τοιαύτας στιγμάς όλοι οί εορτασταί και οί πλέον ψυχροί και οί πλέον αδιάφοροι και αυτοί οί ύστερόβουλοι εκάμφθησαν από την ιερότητα του Αθανάτου Βράχου και ξεγυμνωμένοι έστρεψαν την φαντασίαν των προς τόν εκλεκτόν Φιλέλληνα, τόν Στρατηγόν Φαβιέρον που με την ανδρεία του και τόν ήπιοτισμόν του ήλθε και πάλιν να ξεψύσση τόν ύπεροχον όνομα τής μεγάλης πατρίδος του.

Η θαυμασία Ελληνογαλλική αυτή εορτή κάτω από τή φώς του Έλληνικού ήλιου που έπιών στο Βράχο τής Ακροπόλεως παίρνει την πού πανηγυρικήν του έκφραση, θα μείνη άληθινόνη σε όσους είχαν την ευτυχία να την παρακολουθήσουν.

Στο άτελείωτο κρίκο που ένώνει την Γαλλία με την Ελλάδα προσετέθη ακόμη ένα πετραδάκι από τα πιο πολύτιμα, από τα πιο λαμπερά και όμοια.

Το πετραδάκι αυτό θα στολίξη για πάντα την ύψηλή ήθηκή έννοια που άντιπροσωπεύει στο κόσμο ή Γαλλία και ή Έλλάς.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος κατέκτησε την Παλαιστίην, οί Μεγάλοι Άρχιερείς του Έβραϊσμού έσπευσαν και τόν υπεδέχθησαν με έξαιρετικας τιμάς. Ο ύπεροχος Στρατηγάτης δέν έδίστασε να κατέλθη από τόν ήπτον του και να σπεύση να φιλήση τή χεί του έπισημότερου εξ αυτών. "Ητο πρώξις πολιτικής ορθοφροσύνης άποφάσιμα από την σκέπην τής προσοικειώσεως τόν σπουδαιότερων παραγότων τής νεοκατακτηθείσης χώρας. "Έτσι και τώρα που ή Παλαιστίην ύπόδεχεται εορταστικώς τούς νέους κατακτητάς της φανταζόμαι ότι θα επαναληφθή ή μεγαλοπρεπής αυτή εικόνα.

Ο Άρχηγός τών Άγγλιζών στρατευμάτων την στιγμήν που θα γίνεται δεκτός από τόν Έλληνα Προσηγορή, θα κατέβη από τόν ήπτον του για να άσπασθή την δεξιάν του Άρχηγού τής Ίεροσολυμιτικής Έκκλησίας, του Πατριάρχου Λαμιανού του Α'.

Αλλά ποία διαφορά μεταξύ τών δύο εποχών! Τότε ο Έλληνισμός, νικητής και τροπαιούχος, παντοκράτωρ, φωτοβόλος εισχωρούσεν εις τά βάρη της

Ασίας για να εξέλλημισή, ήτοι να διαδώση τόν Πολιτισμόν, την Πρόδοτον, την Τέχνην, την Έπιστήμη, τή Φώς. Τότε ο Έλληνισμός πανίσχυρος, πανσθενής, όδημητικός, κατέπολεσε προλήψεις, ξεήγνιξε θρησκείας, εδημοούγει λαούς, άνεπατέρωθεν Ιδέας και έσκόπισε τή άρωμα τής αιώνιας πνευματικής άνθήσεως.

Πρό 24 αιώονών θριαμβευτής, ο αδάντος Έλληνισμός, έδιδε τή πρόπον κτύπημα κατά του Έβραϊσμού και έδεμελίον τα Έλληνικά δίκαια επί τής μετέπειτα Ίεράς Πόλεως.

Μετά 24 αιώονας ο ίδιος Έλληνισμός παλαιών χιμητριδάς ολοκληρώσ, παλαιών μέσωφ θυελλών, λιυλάτων, παλαιών πνευματικών, ορθούται σεβαστός, άκαταγώνιστος, άπαρασάλευτος, επιβαλλόμενος, γιάντιος εις την Άγιαν Γήν, την όποιαν ένας Τάφος, ο αιώνιος Τάφος, ο ζωοδότης Τάφος εξαγιάζει και άνυψώνει εις περιωπήτην παγκοσμίου Προσοκνημάτος.

Έκει στη Ίερά αυτή Γή εξέλισσεται από αιώονών τή πλέον παράλογο, παράχορδο, άλλόκοτο και παράδοξο γεγονός.

Έκει όπου συνετελέσθη τή Μυστήριον τής Ένσα-

κων Ολικονομίας του Υιού του Θεού. Έκει όπου ο άδολος Χριστιανισμός άφίνει τής πηγής του άστειρευτες να διορίζουν δαυφίως κάθε πληρωμένη ζωή και να παραγοποιάν κάθε πικραμένη ύπαρξη.

Έκει που κάθε βήμα είνε και μία Άλήθεια κάθε θάνατος και μία Ιδέα, κάθε λιθάρι και ένα Μνημείο, κάθε πηχός Γής και μία Ίστορία που εύδοιάζει από Πίστι και Αφοσίωσι!

Έκει που άντιβολεί του θείου Ναυ—είνε κτύμα δέκα έξ αιώνων—ή συγκλοιστική εικόνα, που σκεπάζει τή πολυτιμότερο κεμήλιο, τή άνεκήμητο άπόκρημα τής άνθρωπότητος.

Έκει λοιπόν σ' όλη αυτή τή πλίμημια του ζωοδότου φωτός ένκωρύσχει ως χόδς, έπρωτάνευσ, ίσχυεν ή δύναμις του Μωσαθενισμού, ή άνοησις τής χριστιανικής διδασκαλίας, ή ένσάρκοσις τής βαρβαρότητας.

Μέσο σ' αυτό τή άνομο τουρκικό καθεστώς; έλαμπεν ένας Θρόνος, όμοιον του όποιου δέν έχει να επιδειξη ή άνθρωπότης.

Ένας Θρόνος δεσμώτης του βαρβάρου κατακτητού. Ένας Θρόνος που τόν καθάγιαζει ο Τάφος και τόν λαμπρύνει ή Ζωή, ή άληθινή, ή άπλη και μεγαλειώδης Ζωή τής Άγάτης και τής Φιλαλληλίας.

***

Από του Θρόνον αυτού θα κατέβη όχι ταπεινός, όχι περιφρόνος ο Έλλην Πατριάρχης, ο Άρχων τής Σιωνιτικής Έκκλησίας, ο γλυκός και ειςόρσος Λαμιανός ο Α' δια να ύποδεχθή όχι τόν κατακτητήν, αλλά

τόν Άγγλον στρατηγάτην, ο όποιος εχοχεται έλευθερωτής να τεθή στο πλευρό του.

Έκει, στη Πύλη του Δαυίδ, φανταζόμα την κενούργια εικόνα, που επανακαμβάνεται ύστερ άπό 24 ολόκληρους αιώνας. Ο σύγχρονος στρατηγάτης θα σπύνη να φιλήση τή χεί του Πατριάρχου εν άντιώσει προς τόν Μ. Αλέξανδρον που τή φιλήμ ήτο ήρω που φαριμακερό από τή δαγκώμα του όφεος. Και ή φαντασία με φέρει προς άλλα σημεία τής νέας πολιτικής, εθνολογικής, εκκλησιαστικής καταστάσεως που θα επικρατήση στην Άγία Πόλη από τη στιγμή που ο Σταυρός θα εξαφανισή την Ημισέλην, και ο πολιτισμός θα αποπατήση την βαρβαρότητα.

Θά λείψη τή θεάμα τής Όθωμανικής κυριαρχίας κατά τας μεγάλας εορτάς τής Ορθοδοξίας. Ένθόμουμαι με ποίον ήρωα προπέτε και ύπερηφάνο εισόγγο τή Τουρκική άσπασίματα μέσα στον Ίερόν Ναόν με τούς φεσοφόρους άξιωματικούς, δια να τιμήσουν, βέβαια, τας μεγάλας εκκλησιαστικές πανηγυρίας τών Χριστιανών, αλλά και δια να επιβάλλον τόν σεβασμόν και την τάξην δια να γίνον αυτοί οί ομνησκυνοί των Ίερόν τής ήμερας τελετών. Θά λείψη λοιπόν ο άνίερος αυτός τόνος, ο θιαυός αυτός χρωματισμός, μέσα εις τας εορταστικας άναλαμπάς τών ύψηλόν ίεροτελεσιών τής Έλληνικής Έκκλησίας και θα καταπέση μετά κατάγγου τή καθεστώς τής επί τούς αιώνας Τουρκικής κυριαρχίας.

Από τας άργάς τού μινός αυτού, στα Ίεροσώζιμα, στη Παλαιστίνη άπ' άκρον εις άκρον θριαμβευτής, ίσχυρός, άκατήνητος κυριαρχεί ο αιώνιος και αθάνατος Χριστιανισμός.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΜΑΒΙΛΛΗΣ

Μεθ' όσα εδημοσιεύθησαν κατά τή μνημόσυον του Μαβίλη ως κατακλείει άς θεωρηθήσσι τή κατωτέρω Ίωσι άγνωστα μέχρι σήμερα.

Κατά τή 1890 μετά διακοπήν πολλών έτών ειλον επαναλαβε εις τή φιλολογικώτερον και καλλιτεχνικώτερον την έκδοσιν του «Αττικού Μουσείου» με δαπάνας άσυνήθεις δια την τότε εποχήν μας.

Ο λημοσιυθείς εις μίαν γωνία του Βόλου καθηγητής νόν των Έλληνικών γραμμάτων κ. Παναγ. Φέριμπος, αλλά τότε δόκιμος μεταφραστής και συγχοργός τών εν Συλλογή έκδοθέντων γνωστών «Μύθων», και ό εν τή ζωή τόνος σκληρώς συντρίβεις Μιχαήλ Μητσάκης, εκ τών πολλά τότε μεταξή των λογογράφων ύποσχόμενος, ήσαν μετ' έμού οί τακτικοί συνεργάται και σύντροφοι χωρίς έννοείται να έλπίζουσι τι από τή άνόπαρατα κέρση, έμού έμού καταβάλλοντος πάσας τας δαπάνας.

Ο άτυχής Μητσάκης εδεικνυε μίαν ιδιαιτέραν προστασίαν προς πσαν δειλήν έμφάνισιν νεαρού ποιητού ή λογογράφου εκ τών όποιον πλείστον ειχε συγκεντρώσει περι αυτόν, παρά την άυστηράν και εϊρωνα κριτικήν του, οτινους μετά ποιός εϊδημοσύνης και σεβασμού προς τόν Μαίηρον αυτόν εφερόντο.

Μίαν ήμέραν λαμπρόν εκ Κερκίρας επιστολήν με ένα πολυ εύμορφο Σονέττο και με την άγνωστον ύπογραφήν Α. Γραϊκός. Ο άζειμνηστος Γ. Μαρκοράς συνεργάτης έπίλεκτος δέν μου ειχε πη λέξιν ως έσυ-

νήμιζε να έμίληθ, δια τούς νεωτέρους. Ο Μητσάκης φυλλομετρών κάθε έντυπον δέν ειχε ποτέ συναντήσει αυτό τή όνομα και κώπων με την γνωστήν ύπερνωπιαν του και την κίνησιν τής χειρός επί τού χειρογράφου άνωθέν μου μοι λέγει «αυτός δέν εινε πρωτόβγαλτος κάποιος δυνατός είνε υπό ψευδώνυμον».

Τό Σονέττο έκείνο εδημοσιεύθη, ήκολούθησε και δεύτερον χωρίς τότε να τόν χαρακτηρισω άπαισιόδοξον ποιητήν ως τόν άπεκάλεσεν ο φίλος κ. Θ. Βελλιανίτης. Κατόπιν μοι έστειλε δια τή τεχόν των Χριστουγέννων ένα θαυμάσιον ποιήμα του. «Εις την Πατρίδα», και τέλος τή παρκληθήει μου εις ένα αντίγραφον του θαυμασίον καλλιτεχνικό πινάκον του Giuliana δια τή κλισε τού όποιου εδραπήθησαν πλέον τών 200 μάρκον, μοι απέστειλεν εκ Κερκίρας τή κατωτέρω ποιήμα του πιστή και ζωντανή αναπαράστασις τής εϊδωλικής σκηνής με δυνάμιν ψυχής και φαντασίας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Με φωτισμαί' άσημένα λαμπυρίζουν

Η ειλις δζω στή λακαδά

Μόνον έδω νερά δροσάτα μονομυοιζούω

Εις τ' απομα μέξ τή πλούσια πραινάδα.

Μιά οικειή μᾶς πλέκον ἄνθη ἐδῶ καὶ φύλλα
 Ὅπου ἡ κάρα δὲν περνᾷ
 Μόνο ἀπάνουθε τὸ φῶς τὴν προσωπιλά
 Σιὰ τετράξανθα μαλλιά σου ἀντιφραταί.

Ἐλ' ἀγάπη μου γλῶνα ν' ἀναπανθοῦμε
 Ἰδὸ σιμὰ στὴ νερομάνα
 Γυῶ· ἔδωθε λυγροή, νὰ φιληθοῦμε,
 Ἄλλ' ἀγάδια, μὴν ξυνήσουμε τὸν Πάνα!

Στὸ χονατὸ σου τὸν κόρφο θὰ λουλοῦδι
 Μαδεὶ κ' ἄγριο γέρονε κάτου
 Σὺν βραδιάση θὰ σοῦ πάλω ἓνα τραγοῦδι
 Πῶθ' ἂν νάχη τῆ ῥοσσία, τὴ μωροδιά του.

Γόρε πάλι, λυγροή, νὰ φιληθοῦμε,
 Τὸ νερό σιγουλάει,
 Τῆ μονομοῦρα τῆ γλῶνιά πῶθ' ἀκούμε.
 Ὁ σκοπὸς πῶθ' ἂν σοῦ πῶθ' ἂν σὴν θυμάη.

Τώρα ἐκεῖ σὶ' ἀλαβαστρέιο σου ποδάρι
 Πηταλούδα βωαία ζυγόνει
 Σὺν κ' ἀτῆ με πλῆθιο ζωῶμα καὶ καμάρι
 Τὰ φτερά του ὁ κάθε σιχὸς μου θ' ἀλιόνη

Δός μου ἄκωρα ἓνα φιλᾶκι, δός μου κ' ἀλλά!
 Δὲ τοῦ τόπου εἶσ' ἡ Ναϊάδα
 Ἄχ! νὰ ἡμπόρια στὸ τραγοῦδι μου νὰ βάλω

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΕΠΙΤΑΝΗΣΙΟΙ ΚΑΙ Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅτε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Β' ἀνέβη εἰς τὸν ρωσικὸν θρόνον ἀνάλαβε τὴν ἐπέλεσιν τῶν σχεδίων τοῦ προκατόχου τῆς. Ἡ μεγάλη αἰτὴ γυνὴ, ἥτις διὰ τὸν μεγαλεπήβολον χαρακτήρα τῆς Σεμίραμις τῆς Ἀρχτου ἐκλήθη, ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς μελημάτων εἶχε καὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ σχεδίου τοῦ ἀδανάτου καὶ μεγάλου προκατόχου τῆς περὶ Τουρκίας. Πλήθος Ἑλλήνων μαζῆ με τοὺς ὑπερτιοῦτας εἰς τὴν Ἀδελφὴν τῆς, καταγόμενοι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Πελοποννήσου καὶ τῶν Ἰονίων νήσων, διορίζονται ἄξιωματικοὶ εἰς τὸν στρατὸν, πλοίαρχοι εἰς τὸν στόλον, δικασταὶ τῶν ἐπαρχιῶν, σύμβουλοι ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτῇ μεταξὺ τούτων συγκαταλέγονται οἱ Κεφαλληνὸς κόμης Πέτρος Μελοσίνος καὶ Μαρίνος Χαρβούρης. Ὁ Χαρβούρης εἶναι ἐκείνος, ὅστις μετέφερε τὸν μονόλιθον γρανίτην ἐκ τινος ἔλους τοῦ φινλανδικοῦ κόλπου ἔρχοντα βάρους λιτρῶν 3 ἑκατομ. εἰς Πετροῦπολιν ἕνα ἐπ' αὐτοῦ τεθὴ ὁ ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀγαματοποιοῦ Φαλιωνέτου χυθεὶς ἔφιπτος ἀνδραγὰς τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ὁ Θεσσαλὸς Γρηγόριος Παπαζοῖγλος λοχαγὸς τῆς Ρωσικῆς φρουρᾶς καὶ ἐπιστήμιος φίλος τῶν Γρηγ. καὶ Θεοδ. Ὁρλώφ, ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ τυράννου Τουρκοῦ οὗτος τοὺς Ἑλληνας ἅμα ὡς ἐκπρότετο ὁ ὑπὸ τῆς Ρωσίας πόλεμος κατὰ τῆς Τουρκίας. Οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα με πολλὰ χρήματα τὸ ἔτος 1766. Διετῆθη ὁ Παπαζοῖγλος τῆς Βενετίας προσέφερε συμβαχίαν τῆς Ρωσίας πρὸς

Τοῦ φίλου καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τῆ γλυκάδα!

Α. ΓΡΑΙΚΟΣ

Ἐξοτε δὲν ἐπαινείδον τὸν ποιητὴν, τὰ φύλλα τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» μετὰ ζωὴν πέντε ἐτῶν, ἡ βιοπάλη ἐσοκρόπισεν εἰς τὸν ἀνεύμου καὶ ἡ καλλιτεχνική μου εἴσα πρὸς πᾶν ἔθι, εὐγενεὶς καὶ ὠραῖον ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ φύσει ἐκορέσθη ἀπὸ ἀγῆθη καὶ καθημαγμένῃ ἀπογοήτευσιν· τίποτε δὲν ἀπέμεινε ἢ μὴ θλιβερά ἀνάμνησις ζωῆς ὠραίων ὄνειρων καὶ ὠραίων πόνων ἀπολεσθέντων.

Ὁ Μαρθίλιος ἐξηκολούθει γράφων καὶ μίαν ἡλιόλουστον Ἀττικὴν ἡμέραν μετὰ πολλὰ ἐτη τῶν ἀγνωστον ποιητῆν, ἄνδρα πλέον ὑπὲρ τὴν μέσῃν ἡλικίαν τῆς ζωῆς συναντῶ ἐξερχόμενον τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν ὅπου διέμενεν. Ἡ συνάντησις μας ἦτο θερμῆ θερμότητι. Ὑπὸ τὴν ρεμβῶδη καὶ ὠραίαν μορφήν ὁ ξανθὸς εὐρύστερνος ἀνὴρ μετ' ὅπως ὀμοίωσιν τῆς Ἰσπανικῆς του κατατομῆς μοὶ ὥμιλῆσε πολλὰ περὶ πατρίδος καὶ περὶ συμμετοχῆς του εἰς τὴν ληγεῖνα τοῦ Γαριβᾶδου. Τὸν ἐνθυμοῦμαι με ἱερῶν συγγενῶν φέροντα τὸν ἱερὸν χιτῶνα κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ἔτε τὸ σκληρὸν μύνημα τοῦ σκληροῦ θανάτου ἔφθασε μέχρις ἡμῶν, περιδρασκεῖ ἀνεμνήσθητο τοῦ εἰδυλικκοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ θρυλικκοῦ ἤρωος ὅστις προσέφερε τὸν βραχίονά του ὕμνων τὴν πατρίδα καὶ πίπτων ὑπὲρ αὐτῆς.

Ν. ΠΓΓΑΕΣΗΣ

ἐφθάνον ἐπὶ πλοιαρίων πλήθους Κεφαλληνῶν, Ἰθακησίων, Ζακυνθίων καὶ Λευκαδίων, ὅπως συμμεθεῖνοι τοῦ ὑπερπίστεως καὶ πατριδῶς ἄνωγον, ὀκλίζοντες καὶ ἐξαυτιόντες πλοῖα καὶ ἐφόδια δι' ἰδίων χρημάτων. Με τοιοῦτον δὲ ἐνθουσιασμὸν ἐβῆθον καὶ συνέτρεχον τὸ κίνημα καὶ τὴν Ρωσσίαν, ὥστε ἐθεώρουν βραβιωτήν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Ρωσικῶν ὀκλιῶν, ἀλλ' αἱ ἐλπίδες τῶν διευθετήσαντων, διότι ἡ ἐμφανισθεῖσα Ρωσικὴ δύναμις ἦτον μικρὰ, διό οἱ Προΐοντες Πελοποννήσου καὶ οἱ Ἐπίσκοποι βλέποντες τὴν ἀδυναμίαν τῶν Ρώσων ἐξήττον προφάσεις ἀναβολῆς. Ἀμα δὲ τὸ Διῖβανον ἔμαθε τὴν ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἔπειπεν εἰς τὸ Αἰγαῖον στελόν ἀπὸ 20

μεγάλια πλοῖα καὶ πολυάριθμον στρατὸν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀποστατῶν. Ὁ στρατὸς δὲ οὗτος μετὰ τῶν Ἀλβανῶν τῆς ἐξῶ Ἑλλάδος ἐπιπέσους ἐληλθόντων τὸ Μεσολόγγιον, ἔκαμον τὰς Πάτρας καὶ Κόρινθον, εἰτα δὲ μεταβάντες εἰς Τρίπολιν, ἦν ἐπολιόρκει ὁ Φαρῶς, σκορπίζουσι τὸν στρατὸν ἐκεῖνον, σφάζουσι τοὺς Ρώσους καὶ ἐπέκεινα τῶν τριῶν χιλιάδων Ἑλλήνων. Οἱ δυστυχεῖς Πελοποννήσιοι καὶ λοιποὶ ἀπέλιθεντες ἐκ τῆς περιμενομένης Ρωσικῆς βοήθειας, καταφεύγουσιν εἰς Κεφαλληνίαν, Ζακυνθὸν καὶ Ἰθάκην ζηνοῦντες ἀστυλον ἐκεῖ. Καὶ οὗτο τραγικῶς ἐλθῆν ἐπὶ Αἰκατερίνης ἡ ἐπανάστασις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐς Ἰθάκης.

ΧΑΡ. Π. ΚΑΡΑΒΙΑΣ
 Ροφὴν ἀρχαιοφιλᾶς

ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

(Ἀπὸ σειρᾶν άρθρων τοῦ ἡμετέρου κ. Δ.Ζ. δημοσιευθεισῶν ἐπὶ συνέδριον «Εὐρόδος» ἀναδημοσιεύονεν τὸ τελευταῖον ἄρθρον.)

Μέσα σ' αὐτὸ ἀνευρίσκονται σκέψεις σοβαροτάται περὶ τοῦ πῶς θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιβῇ ἡ Πολιτεία διὰ νὰ συγκρατηθῇ εἰς ὁρία παραγωγικὰ ὁ ἀνεπίσημος Πλοῦτος πρὸς συνεσοφισθῆναι εἰς τοὺς ἀγροτικὰς πληθυσμῶς μας.

Τὸ ὑπερφθρον ὄχημα χρησιμεῖται πλοῦτα ὡς στοιχεῖον ἀποσιτισμοῦ καὶ ἐκπύρσιμου τῶν λαῶν καὶ διὰ τοῦτο παρίσταται ἀνάγκη τὸ Κράτος νὰ λάβῃ κάθε συντελεστικὸν μέτρον διὰ ν' ἀποφύγετο τὴν μοιραίαν αὐτῆν ἐπίδησιν ἐπὶ τοῦ ἄσπαστου λαοῦ.

Ὁ ἀρθρογράφος μας ἀπευθύνεται, ὡς τοὺς ἀρμοδιωτέρους, πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Γεωργίας, τῆς Στρατιωτικῆς καὶ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, ἀλλὰ φοβούμεθα ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑπουργοὶ ἐστραμμένοντες πρὸς ἄλλα πολιτικὰ σημεῖα δὲν θὰ θέλωσαν τὰ προσέουν εἰς τοσὺν κεφαλαιώδη ζητήματα. Εἶθε νὰ ἀπατόμεθα!

Στὸ δεύτερο ἄρθρον λανθασμένως ἀναφέρεται ἡ παραγωγὴ τῆς κριθῆς καὶ βρώμης εἰς 30.000.000 ἐν φ' ὑπολογίζεσθαι ὑπὸ τοῦ κ. Χασιώτου εἰς 100.000.000 ὀκάδας, ὅπως ἐπίσης ἡ ἄξια τῶν κτηνῶν υπερβαίνει βεβαίως τὰ 150.000.000 δραχ. ἀπ' οὗ μόνον τὸ Φαβιάριον τῆς Θεσσαλίας ἀποτελοῦμενον ἐκ 300 οἰκονομῶν εἰσεπράξεν 9.000.000 δραχ. ἀπὸ κτηνῶν, τὸ δὲ Κασσιάριον 4.000.000 δραχ. Ἀσχετὸς ὅμως πρὸς τὰς λεπτομερείας αὐτῆς, ἀσχετὸς πρὸς τὰς δαπανώμενα ἐξ αὐτῶν ποσὰ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν χωρικών, ποσὰ διπλάσια ἢ τριπλάσια τῆς συνήθους ζωῆς, τὸ ζῆμα τὸ συσσώρευόμενον εἰς χεῖρας τῶν ἀγροτικῶν μας πληθυσμῶν κτηνὰν νὰ θεωρεῖται μυθώδες.

Διὰ νὰ συγκρατηθῇ αὐτὸ τὸ ζῆμα καὶ ἄσχητῃ παραγωγικὸν ἐθνικὸν κεφάλαιον, προτείνω τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον: Καταδίωξιν ἄγρατον τῶν χαρτοπατηνῶν σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἴδια δὲ ἐπὶ Θεσσαλίᾳ, Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀχαρνανίᾳ κλπ. κλπ.

Δεύτερον: Ἀγρίαν φορολογίαν κἀνθῆ καπνευθῶν ἢ μεταγρίων τῶν μεγάλων χωρίων ἢ κομποπόλεων ἐπὶ μίαν πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐναρξέσεως τῆς συζητήσεως τῶν ὁρῶν τῆς εἰρήνης προκειμένων νὰ τοὺς παρασηθῆ ἄδειαι λειτουργίας διαφόρων καφέ-σαντῶν. Ἐπίσης μεγάλῃ φορολογίᾳ καὶ εἰς τὰ ὕψηλοπλοῖα καὶ καπνευθῶν τῶν μεγάλων ἐπαρχιακῶν πόλεων ποὺ ἐξυτρηγεῖτον γεωργικῆς περιφέρειας. Ἡ φορολογία δὲν θὰ εἶνε γενικὴ καὶ ὁμοιομορφία, ἀλλὰ κατ' ἐκτίμησιν τῶν ἀρμοδίων καὶ κλιμακωτῆ, πάντως ὅμως μετ' ἐπισημῆς ἀπαροχρητικῆν.

Τρίτον: Ἀπαγορεύσιν ἐπὶ μίαν πενταετίαν ἢ δεκαετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου, πάσης ἀνεγέρσεως κενουράας οἰκοδομῆς ἐντὸς τῶν χωρίων, ἐκτὸς

ἂν καθε κατοικία περιβάλλετο ἀπὸ 10 στρέμματα περιβόλι. Διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ πιθανὸν νὰ ἐμποδίσωμεν φτωγικῶς νοικοκυραίου νὰ κτίσων τὰ μικροσπιτάκια τῶν ἐπὶ τινὰ ἐτῆ, ἀλλὰ πάντως θὰ σώσωμεν ἐκείνους ποὺ θὰ διαθέσουν μεγάλα κεφάλαια διὰ μὴ παραγωγικὰς ἐργασίας καὶ διὰ οἰκοδομῆς αἱ ὁποῖαι εἶναι προσφορὰς καὶ ἕλα χαρῶνα νὰ ἐκπέσουν κατὰ ποσὴν τῆς ἀρχικῆς τῶν ἀξίας. Ἀλλὰ γὰρ νὰ μὴν ἐμποδίσωμεν τελείως ἓνα ματαιόδοξον ἀρχοντοκρατικὴν ἢ ἓνα σπάταλον, ἂς τὸν ὑποχρεώσωμεν τοιαύτῳ ἢ ἀνοίξῃ δίπλα τὸν 10 στρέμ. ποτιστικῶν περιβόλι ποὺ θὰ εἶναι ὁ θετικὸς πλοῦτος τὸν καὶ ἡ ἐξοφίλις τῆς εὐχῆς του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐκτελεῖται ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν ἐπαίρων τῶν πλοῦσιων ἀσπὸν εἰς μέρη ἀλλῆς ἐξοχῆς ζωῆς καὶ ὄχι γεωργικῆς ἢ ἀγροτικῆς ἐγκαταστάσεως.

Τέτατον. Σύντονον ἐργασίαν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ταμευτηρίων εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Ἑλλάδος. Καλλίεργετον τὰ ταμευτικὸν πνεύματος διὰ ὄμιλιν, διὰ κτηνίαν, διὰ δημοσιευμάτων, διὰ τῆς διαδραμοποίησης παντοῦ ἀληθινῶν ἀποστολῶν τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς ἐνδοσθέντος τῆς πατρίδος.

Πέμpton. Ἀνήλιων ἐργῶν παραγωγικῶν ἀσφαλτοῦς κέρδους ὑπὸ τοῦ Κράτους διὰ μετοχικῶν κεφαλαίων διδομένων ὑπὸ τῶν γεωργῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀποξήρανσις λιμνῶν καὶ ἐποδῶν γαιῶν καὶ ἡ ἀποστράγγισις τελευτῶν εἶνε ἐκ τῶν ἀσφαλεσιῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ πάσης ἀποφύγετον ἡθικῆς καὶ ἐλακῆς. Ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐργῶν μᾶς Πολιτείας ἐνδιαφερομένης διὰ τὴν ἐθνικὴν ζωὴν τῆς.

Τὸ ζῆμα πρὸς τοιαύτα ἔργα θὰ τὸ δώσωμεν πρώτιστα μὲν τὰ ταμευτηρία, δευτερευόντως δὲ οἱ συνδιαμοῖ τοὺς ὁποῖους θὰ ἐξέσουν οἱ ἀρμοδίον γὰρ νὰ ἀναπλάσωμεν γεωργικῶς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐξυγιάσωμεν, ἀνοίξωμεν νέους πόρους, δώσωμεν ἐργασίαν γὰρ χιλιάδας ἐργατικῶν χερῶν, πολλαπλασιάσωμεν τὴν παραγωγὴν καὶ συγκρατήσωμεν τὸ κεφάλαιον τὸ ὅποιον ἀπὸ δημοσυργικῶν ἀποσιτισθῶν καὶ ἐκπύρσιμου θέλει μεταβληθῆ εἰς ἀνεύμων πηρῆν οἰκονομικῆς εὐφροσύνης καὶ θετικῆς εὐδαιμονίας.

Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰν περιλαμβάνονται ἔργα ἀντιπλημμυρικᾶ, ἔργα ἀρδευτικᾶ καὶ πᾶν ἔργον κοινοφελές, τὸ ὅποιον θὰ ἀπῆτε μεγάλα κεφάλαια καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίβλησιν τῆς Πολιτείας.

Ἐκτον. Ἐλημῶνση νὰ προτείνω τὸν καθορισμὸν τῆς τιμῆς τῶν γαιῶν. Ἡ πληθωρικὴ ἐμφάνισις κη-

ματος ηΐσησεν επιρόβους την άξίαν του εδάφους, Ἄγο-
ράζονται ἀλλήλως, ἀνεξετάτως παντός εἴδους κτή-
ματα, λιβαδία, ἀμπελοτοποι, κτηνάτοποι, χωράφια
κτλ. σήμερον ὅσα-ὅσα καὶ ἂν δὲν ἀρκούν τὰ χρήματα
ποῦ διαθέτει ὁ ἀγοραστής δανείζεται γὰρ νὰ καταστή
κτιματίας ἢ ἀξήσει τὸ ποσὸν τῶν σφεμεμάτων του.
Ἄλλή αὐτὴ ἡ σημερινὴ ὑπεριτιμίας εἶνε τεχνιτῆ καὶ
μόλις αἱ συνθήκαι ἀλλάζουσιν θὰ ἔχομεν ῥαδιάν
πτῶσιν τῆς ἀξίας τῆς γῆς καὶ ἄδικον ἀπώλειαν κτιμα-
τικῆς περιουσίας ἀξίας ἑκατομμυρίων. Εἶνε ἀνάγκη
λοιπὸν νὰ ἐπέμβῃ τὸ Κράτος καθορίζον τρόπον τινά
τιμολόγιον τῆς γῆς κατὰ περιφερείας, πέραν τοῦ
ὁποιοῦνδεμῖα ἀγοραπωλησία ἀναγνωρίζεται ἢ ἰσχύει.
Ἐνα εἶδος Νομοθετικῶν Διατάγματος παρεμφερούς
πρὸς τὸ ἰσχύον κατὰ τῶν προπολιτισμῶν.

Ἐβδομον: Φρονῶ ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἴδουσις πλέον
Γεωργικῆς Τραπεζῆς κατὰ τὸ ὑποδεικνυόμενον σύ-
στημα ὑπὸ τοῦ διατρεπούς ἐπιτιμολογῆ καὶ Χασιώ-
του. Διὰ τοῦ συστήματος του κηρύσσεται καὶ οὗτος
ὑπὲρ τῆς **καταναγκαστικῆς οικονομίας** καὶ σημερον
ὑπὲρ ποτε ἐπιβάλλεται στὸν κ. Μιχαλακόπουλον, ἕνα
ἀπὸ τοὺς πλέον ρωμαίους ἐργάτας τῆς οικονομικῆς
μας ἀναγεννήσεως, ἡ ἔργασια διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ
σπουδαιωτάτου αὐτοῦ οικονομικοῦ ὄργανισμοῦ. Ὁ κ.
Χασιώτης ἔχει μίαν ἀπὸ τὰς ἀριωτέρας μελέτας, ἐπὶ
πρωτοτύπου βάσεως καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Γεωρ-

γίας θὰ εἶρῃ ἀνά λεπτομερείας ἕνα ἰσχυρὸν παρό-
νομη διά τὸ ἀνακαινιστικὸν του ἔργον.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ κ. Μιχαλακόπουλος τρέφει
ὑπερβάλλουσιν στοργὴν στὸ θεσμὸ τῶν Συνεταιρι-
σμῶν. Χωρὶς νὰ θέλομε νὰ ὑποτιμῶμε τὴν ἡθι-
στην οικονομικὴν ἀποστολὴν τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ, ὀφεί-
λομε νὰ τονώσωμε ὅτι στὴν Ἑλλάδα οὔτε μετὰ 50
ἔτη θ' ἀποδύουσιν οὗτοὶ τοὺς καρπούς τοῦ προσδοκᾶ
ὁ κ. Ὑπουργός. Δὲν συζητῶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος διότι
εἶνε θέμα ἰδιαιτέρως μελέτης, ἀλλὰ νομίζω ὑποχρέωσιν
μου νὰ παρακαλέσω τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ στραφῇ
καὶ πρὸς ἄλλα σημεῖα οἰκονομικῆς εὐπραγίας καὶ ἔν
ἔξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ Γεωργικὴ Τράπεζα ἠγγυημένη
διὰ χρημάτων τῶν ἀγορῶν.

Ἡ περίπτωση τῆς ὑπόψεως ὑπερπληθωρικῶν χη-
ματιῶν, εἶνε ἔξ ἐκείνων ποῦ ἐπιβάλλουσιν σημερον τὴν
λῆψιν ἀμείσων καὶ ἑξαιρετικῶν μέτρων διότι τοὺς Λα-
οὺς αὐτὰ τὰ ἐπιτηγμάτα σπανιώτατα παρουσιάζονται
καὶ οἱ δεξιὸι καὶ φιλοπάτριδες Κυβερνήται δράττον-
ται τῆς ευκαιρίας νὰ ἐργασθῶν, νὰ δράσουν, νὰ με-
γαλοουργήσω.

Ἐμπρὸς κ. κ. Μιχαλακόπουλε, Παπανικαστασίου καὶ
Σανφίδου. Ὁ Ἑλληνικός Λαὸς σὰς διδοὶ τρία δισεκα-
τομμύρια. Χειρισθῆτε τὰ δεξιῶς μετ' ὃ φρονεῖτε μισθὸ
Ἄς διὰ ν' ἀποβῶν ἐνεργητικώτατα εἰς τὴν πατρίδα.

ΔΗΜ. Λ. ΛΟΓΓΡΑΦΟΣ

HENRIK NEIBS

Η ΒΟΡΕΙΝΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια)

Γκουνάρ. Νὰ σοὺ προτεῖνω τὸ χέρι γὰρ εἰρήνην πρὶ ὃ
ἀναχωρήσης ἀπὸ αὐτοῦ. Ἀκούστε ὄλοι! Ἐλάτε μαζὴ
μου στὸ σπίτι μου καὶ δεχθῆτε τὴ φιλοξενίαν μου γὰρ
ὅσο καιρὸ σὰς εὐχαριστῶ. Κρεβάτια καὶ συμπόσια
δὲν θὰ λείψουν καὶ γὰρ τὴ διαφορά μας δὲν θὰ γείνη
λόγος οὔτε σήμερον οὔτε αὔριον.

Σιγοῦδος. Ἡ Χξέρντις ἄνωξις;
Γκουνάρ. Εἶναι σύμφωνη μαζὴ μου. Στὸ ὄροστο
ἀλλάξε γνώμη καὶ εἶναι τῆς ἰδέας ὅπου καὶ ἐγώ, πὼς
θὰ εἰμπορούσαμε νὰ τὰ συμβιάζομε ἂν ἐδέρξασθε τὴν
φιλοξενίαν μας.

Νταννὺ. Ναι, ναι. Ἔτσι νὰ γείνη!
Σιγοῦδος (ἀμφιβάλων). Δὲν ξεῦρω ὅμως, ἂν . . .
Νταννὺ. Ὁ Γκουνάρ εἶναι ὁ συμπολιτιστὴς σου.
Στ' ἀλήθειαν δὲν θὰ σὲ ἀνεγνώριζα ἂν τοῦ ἤναισος.
Γκουνάρ (στὸν Σιγοῦδο). Μοῦ δεῖξετε φίλια παντοῦ
καὶ πάντοτε. Αὐτὴ τὴ φωνὴ δὲν θὰ φανῆς ἄλλοιότητος.
Νταννὺ. Νὰ ἀρίστων τὸν ὄπο μετ' ἡ Χξέρντις γε-
μάτη μῖσος ἐναντίον μας . . . Ὡχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν
μπορεῖ νὰ γείνη!

Γκουνάρ. Ἐκχωρὸν μεγάλο ἄδικο στὸν Αἰρνούλφ.
Προσὸ τοῦ ἐπανορθώσω δὲν θὰῦρω ποτὲ ἡσυχία!
Σιγοῦδος (ἐνθουσιασθὲν). Ὅλα μποροῦ νὰ τὰ κάμω γὰρ
σὲνα Γκουνάρ ἐκτός ἀπὸ τοῦ νὰ μείνω ἐδώ (Συγκρα-
τεῖται) Εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλεῦς Αἰν-

τελσταν καὶ πρέπει νὰ γυρίσω αὐτὸ τὸ χειμῶνα στὴν
Ἀγγλία.
Νταννὺ. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει.
Γκουνάρ. Κανεὶν δὲν ξεῦρε τί τοῦ εἶναι γραμμένο.
Εἶναι πιθανόν, Σιγοῦδο, νὰ βλέπωμαι τώρα γὰρ
τελευταία φορὰ, καὶ μπορεῖ νὰ μετανοήσης πὼς δὲν
με βίβηθητες σὲ ὅτι, ὄντως.

Νταννὺ. Καὶ μένη γὰρ καιρὸ δὲν θὰ με δῆς χα-
ρούμενη ἂν φυγῶμε σήμερον.
Σιγοῦδος (ἀπολαυστικῶς). Ἔστω λοιπὸ! Ὅχι γείνη
ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμῶμε ἂν καὶ . . . Ἄς εἶναι, τώρα
ἀπερασίσθη. Ναι, τὸ χέρι μου! Μένω καὶ δέχομαι
τὴν φιλοξενίαν ἐσένας καὶ τῆς Χξέρντις.

Γκουνάρ (τοῦ αἰσγῆται τὸ χέρι). Εὐχαριστῶ, Σι-
γοῦδο. Δὲν ἀμφιβάλω. Καὶ σὺ, Αἰρνούλφ, εἶσαι συμ-
φωνος;

Αἰρνούλφ (δυσχερεστικῶς). Ἔα σκεπθῶ . . . μετ'
προσέβηλε πολύ βραδεί ἡ Χξέρντις . . . σήμερον δὲν θὰ
σοὺ ὄσω ἀπάντησι.

Γκουνάρ. Καλῶ, ἠρωκίκε μου γέροντα. Ὁ Σιγοῦ-
δος καὶ ἡ Νταννὺ ἦσαν ποῦ μαλακῶσουν τὴ σκεπῆ. Πη-
γαίνω νὰ ἐτοιμῶσω τὸ συμπόσιο. Εἰρήνην μαζὴν μου
καὶ καλῶς νύχθητε στ' ἀρχοντικὸ μου. (Φεύγει δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

(Οἱ προηγούμενοι χωρὶς τὸν Γκουνάρ).

Σιγοῦδος (μέσῃ του). Ἡ Χξέρντις, λέει. ἀλλάξε
γνώμη. Παλὸ λόγο τὴν γνωρίζε. Νομίζω μάλλον
πὼς σκέπτεται . . . (ὁμιλοῦται καὶ στρέφει τοὺς ἂν-
ῶρας του). Ἀκολουθήσατέ με ὄλοι κτω στὰ πλοῖα.
Ἔλατε νὰ διαλέξω θυμάματα ὄρωρα γὰρ τὸν Γκουνάρ καὶ
τὴν γυναῖκα του.

Νταννὺ. Ὅρωρα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποῦ ἔχομε. Καὶ
στὸν πατέρα μου . . . ναι, δὲν θὰ σ' ἀρῆσαι σὲ ἡσυχία
μέγρις ὅτου συναίσης. (Κατεβῆναι μετ' ὃν Σιγοῦδοσ
καὶ τοὺς ἄνδρας, τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ βάλθους καὶ
ἐκεῖ ἐξαφανίζεται)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Αἰρνούλφ. ἔπειτα ὁ Ὀρόλφ).

Αἰρνούλφ. Νὰ συναίσης; Ναι, ἂν ὁ Γκουνάρ δὲν
εἶνε γυναῖκες στὸ σπίτι του!—Νέξεωρα τοῦλάχιστον
πὼς νὰ τῆς φερῶ!

Ὀρόλφ (ἐμφανίζεται βιαστικῶς δεξιὰ ἀπὸ τὴ θά-
λασσαν).
Αἰρνούλφ. Σὺ εἶσαι, Ὀρόλφ;
Ὀρόλφ. Ὅπως μετ' βλέπεις! Εἶναι ἀληθὴ ἡ διά-
δοσις; Συνινηθῆς μετ' ὃν Γκουνάρ;
Αἰρνούλφ. Ναι.

Ὀρόλφ. Καὶ ἐπινοήθηκες μαζὴν του;
Αἰρνούλφ. Χμ . . . μετ' ἡν Χξέρντις τοῦλάχιστον!
Ὀρόλφ. Τότε προηγήσης. Ἐὰ ἐκδικηθῆς σὲ λίγον
Αἰρνούλφ. Ἐὰ ἐκδικηθῶ; Καὶ πὼς;
Ὀρόλφ. Ναι, ἄκουσε. Ἐστεικόμην κοντὰ στὸ πλοῖον,
ὅταν μετ' ἐπιησάσεν ἕνας ἄνθρωπος τρεμάτος. Κρα-
τούσε ραβδὸν στὸ χέρι, καὶ μοῦ φώναξεν. «Ἄν εἶσαι
ἄνθρωπος τῆς γαλῆρας τοῦ Ἰρνούλφ, φέρε του χαιρε-
τήματα ἀπὸ τὸν Κόρε τὸν ἀρχόντη, καὶ πὲς του πὼς
ἐγὼ σὲ λίγον θὰ ἐκδικηθῶ καὶ γὰρ τοὺς δύο μας». Ἐπειτα ἐμπήκα σὲ μιά βάρκα καὶ εἶπεν ἐνῶ κωπη-
λατοῦσε. «Εἰκοσι παλληκάρια βρισκονται στὸ λιμάνι.
Μ' αὐτὰ θὰ τρέξω στὸ Νότο καὶ πρὶν ἔλθῃ τὸ βράδι, ἡ
Χξέρντις δὲν θὰ ἔχη παιὰ γόνον νὰ κμαρῶνη».

Αἰρνούλφ. Τί λές; Χά, τώρα καταλαβαίνω. Ὁ
Γκουνάρ ἀπαμάρυνε τὸ γυνὶ του, ὁ Κόρε τρέφει ἔλθρα
ἐναντίον του . . .

Ὀρόλφ. Καὶ τώρα πᾶει νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί.
Αἰρνούλφ. Πῆσω του, ὄλοι! Ἐὰ ἀμφισβητήσομε τὸ
λάζυρο.

Ὀρόλφ. Τί θὰ κάμης;
Αἰρνούλφ. Ἐὰ κινηθῶ. Ἐὰ ἐκδικηθῶ ἐγώ, ὄχι ὁ
Κόρε!

Ὀρόλφ. Ἐθῶλον μαζὴν σου.
Αἰρνούλφ. Ὅχι, σὺ θὰ συναδέουσης τὸ Σιγοῦδο καὶ
τὴν ἀδελφὴν σου εἰς τὸ σπίτι τοῦ Γκουνάρ.

Ὀρόλφ. Τὸ Σιγοῦδο; Τί, βρισκται κ' αὐτὸς ἐδῶ;
Αἰρνούλφ (δείχνων πρὸς τὴ θάλασσαν). Νὰ ἡ
γαλῆρας του. Τὰ φτιάξαμε . . . ἡ πῆς μαζὴν του.
Ὀρόλφ. Στους ἔγχερούς σου;
Αἰρνούλφ. Πῆγαμε στὸ συμπόσιο. Τώρα θὰ γνω-
ρίσῃ ἡ Χξέρντις τὸν γέρω— Αἰρνούλφ. Ἀκούσε ὁμοί;
Ὀρόλφ. Μὴ κμαρτῆρηςτὸ σὲ κανέναν τὶ ἔχω στὸ νοῦ
μου. Ἀκούσε, σὲ κανέναν!

Ὀρόλφ. Σοὺ τὸ ὑπόσχεμα.
Αἰρνούλφ. Πιάνει τὸ χέρι καὶ τὸν κυττάζει στυρ-
ρικῶς. Πῆγαμε, γενναίω μου παιδί. Φέρσω φρόνιμα
στὸ γιωρτικὸ σπίτι, ὄστε νὰ ποῦ κάμης τιμὴ. Μὴν
πῆς ἄσποπα λόγια, ἀλλὰ ὅτι πῆς νὰ εἶναι ὀρθῶ
κοφτῶ, σὲν κοφτερὸ σπαθί. Ἐφόσω σοὺ φέρονται καλὰ

ἔσω ἀξιαγάπητος. Ἄλλ' ἐξ αἰτίας τοῦτου μὴ σιωπήσης
ἂν σὲ ἐξερῶσιν. Μὴν πῆς περισσώτερο ἀπ' ὅσον μπο-
ρεῖς. Μὴν ἀνηθῆς ὅμως τὴν μπλόσκα ἕμα στὴν προ-
σφύσον ἐν μέτρῳ, μὴν τὴν κηὶ σὲ περισσοῦν γὰρ φέρω.
Ὀρόλφ. Ὅχι, μένη ἡσυχος!

Αἰρνούλφ. Πῆγαμε ἡσυχον στὴν ἐσπῆτὴ στὸ σπίτι
τοῦ Γκουνάρ. Ἐὰ ἔλθω καὶ γῶ στὸ συμπόσιο ἀλλὰ μετ'
τρόπον ποῦ δὲν τὸ περιμένουν. (Εἰσβῶμα στους ἄλλους.)
Ἐμπρός τώρα εἶστε, λυκογενιά! Ἀκούσατε τὰ ὄντια
σας . . . ἔστε νὰ πῆτε ἅμα! (Φεύγει μετ' ὃς ἄλ-
λους του γυνὸς δεξιὰ πρὸς τὸ βάλθος).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Ὀρόλφ, ὁ Σιγοῦδος καὶ ἡ Νταννὺ ἐρχονται
μετ' ἡσυχῆν μεγαλοπρεπέστατη φορεσιά. Τους ἀκολου-
θοῦν οἱ ἄνδρες ποῦ ἀποθήσαν ἕνα κιβώτιον καὶ ἔπειτα
ἀπομακρύνονται.)
Ὀρόλφ (κυττάζει τὸν πατέρα ποῦ φεύγει). Πᾶνε
ὄλοι γὰρ νὰ πολεμήσω καὶ μένη δὲν μετ' ἀρίστων νὰ
τοὺς ἀκολουθῆσω. Εἶναι ἄλλοθρὸ νὰ εἶναι κανεὶς τὸ νεώ-
τερον παιδί. (Στρέφεται. Ἡ Νταννὺ. Χαίρε ἀδελφὴ μου!
Νταννὺ. Ὁ Ὀρόλφ! Θεὲ μου—πὼς μετ' ἀλάσασες!
Ὀρόλφ. Ἄμ, τί ἡθέλες—μέσα σὲ πέντε χρόνους—
Νταννὺ. Ναι, ἔχεις δίκην.
Σιγοῦδος (τοῦ ὀνει τὸ χέρι). Ἄν θέλη ὁ Θεός,
θὰ κμαρῶσθῃ ὁ πατέρας σου σὲ σένα ἕναν ἄνθρωπον νέον.
Ὀρόλφ. Ἄν ἡθέλες νὰ μετ' δοκιμάσῃ θὰ . . .
Νταννὺ (μειδιῶσα). Μὰ σὲ φρυλαετὸν περισσώτερο ἀπ'
ὅτι καὶ ὁ ἴδιος θέλεις. Τὸ ξεῦρω δὰ πὼς τρελλαιν-
ται γὰρ σένα.
Σιγοῦδος. Ποῦ πᾶει τώρα;
Ὀρόλφ (δείχνει δεξιὰ). Κάτω στὸ πλοῖον. Ἄλλ'
ἂς ἐξενιθῶμε μετ' ὃ. Ἐὰ ἔλθῃ ὑστερώτερα!
Σιγοῦδος. Περιμένω τοὺς ἀθῶρους μου ποῦ φορ-
τῶνων καὶ ἐτοιμάζουν τὰ πλοῖα.
Ὀρόλφ. Πᾶω νὰ βοηθῆσω. (Κατεβῆναι πρὸς τὴν
ἀκτῆν).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Σιγοῦδος καὶ Νταννὺ).

Σιγοῦδος (μετὰ μικρὸ διασταγμὸν). Νταννὺ μου, γυ-
ναῖκα μου. Τώρα εἰμῶθα μονάχοι. Πρέπει κάτι νὰ σοὺ
πῶ ποῦ δὲν μπορῶ πετὰ νὰ τὸ κρούσω.
Νταννὺ (ἐκπληγμένη). Τί ἐνωλεῖς;
Σιγοῦδος. Μπορεῖ νὰ βγῆ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡ ἐπί-
σεισι στὸ σπίτι τοῦ Γκουνάρ;
Νταννὺ. Ἐπικίνδυνη; Νομίζεις πὼς ὁ Γκουνάρ;
Σιγοῦδος. Ὁ Γκουνάρ εἶναι γενναῖος καὶ εὐγε-
νῆς. Ὅχι, ὄχι—ἀλλὰ θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἀναχω-
ρούσα χωρὶς νὰ δεχθῶ τὴν φιλοξενίαν του.

Νταννὺ. Μὰ φοβίζεις! Σιγοῦδο, τί συμβαίνει;
Σιγοῦδος. Ἀπάντησέ μου σὺ πρώτῃ ποῦ εἶναι τὸ
χρυσὸν βραχιόλι ποῦ κάπotes σοὺ χάρισται;
Νταννὺ (τὸ δείχνει). Ἐδῶ στὸ μπράτσον. Μὲ διέτα-
ξες ἐσὺ νὰ τὸ φέρω.
Σιγοῦδος. Ρίψε τὸ βαλεῖθαι στὴ θάλασσαν. τόσο βα-
θεῖθαι, ὄστε κανεὶς νὰ μὴ τὸ ξαναῦρη. Γιατὶ θὰ μπο-
ρούσαι νὰ φέρῃ τὸν θάνατο σὲ κάποιον γενναῖον ἄνδρα.

Νταννὺ. Τὸ βραχιόλι;
Σιγοῦδος (καταβεβλημένος). Ἐκεῖνο τὸ βράδι ποῦ
ἔγεινε ἡ ἀρπαγὴ σας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα σου
—τὸ θυμάσαι—
Νταννὺ. Ἄν τὸ θυμᾶμαι!

Σιγοῦθος. Γιὰ τότε θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Νταννὸν (ζωγράφ). Μίλα λοιπόν! Τί συμβαίνει;

Σιγοῦθος. Θυμάσαι. Εἶπε δόθει γιορτινὸ συμπόσιο. Ἐννοεῖς ἐοῦ ἐπήγγευστὸν κοιτιῶνά σου. Ἡ Χζέρντις ἔμοις ἔμεινε μὲ τοὺς ἀνδρας τὸ γλέντι. Τὸ κρασί ἔρρεεν ἀφθονοῦ καὶ ἠκούοντο χλιιδὸν λογιῶν ἔρκοι μεγάλοι. Ὁρκισθῆκα καὶ γὼ νὰ πάρω μαζὴ μου σὺν θάφραγα μὴ ὥραια παρθένο ἀπὸ τὴν Ἰσλανδία. Ὁ Γκουνάρ ἔκαμε τὸ ἴδιο καὶ πέρασε τὸ κρασί στὴν Χζέρντις. Τότε αὐτὴ τὸ πήρε, σιγώθη καὶ ἔκαμε ἔρκο πὺς θὰ τὴν ἔπαρνε γυναίκα του ἐκείνος ὁ ἥρωας ποῦ θὰ πῆγαίνε στὸν κοιτιῶνα τῆς, θὰ ἐφόνευσε τὴν λευκὴ ἀρκούδα στὴν θύραν τῆς καὶ θὰ τὴν ἔπαρνε στὰ χέρια καὶ θάφραγε.

Νταννὸν. Ναί, ναί. Αὐτὸ τὸ ξέρω!

Σιγοῦθος. Ὅλοι ἔμοις τὴν βεβαίωσαν πὺς αὐτὸ ἦτο ἀδύνατο ἐπειδὴ ἡ ἀρκούδα ἦτο τὸ ἀγριώτερο θηρίον. Ἐκτός ἀπὸ τὴν Χζέρντις κανεὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πλησιάσῃ. Καὶ εἶπε καὶ δύνامي εἰκοσι ἀνδρῶν.

Νταννὸν. Ἐν τούτοις ὁ Γκουνάρ τὴν ἐσκότωσε, καὶ γι' αὐτὴ του τὴ πράξι ἐγίνε τρισένδοξος εἰς ὅλες τὰς χῶρας.

Σιγοῦθος (ταπεινωμένα). Ἐγίνε βέβαια—ἀλλὰ—τὸ κατόρθωμά εἶνε δικό μου.

Νταννὸν (μὲ μίαν κραυγὴ). Δικό σου;

Σιγοῦθος. Ὅταν οἱ ἀνδρες ἔφυγον ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τοῦ συμποσίου μὲ παρεκάλεσεν ὁ Γκουνάρ νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸν κοιτιῶνά του. Ἐκεῖ μοῦ εἶπε: «Ἀγαπῶ τὴν Χζέρντις. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν. Τοῦ ἀπήγγειρα: «Τότε τράβα γιὰ τὸν κοιτιῶνα τῆς. Εὐεῖρες τὸν ἔρο ποῦ ἔθεσε.» Ἀλλ' αὐτὸς μοῦ ἀπεκρίθη: «Ὁ ἐρωτευμένός λατρεύει πολὺ τὴ ζωὴ του. Καὶ τὸ ἀποτέλεμα θὰ ἦτον ἀθέτατο ἐν ἐπάλαια μὲ τὴν ἀρκούδα. Φοδοῦμαι δὲ μὴ χάσω τὴν ζωὴν μου, γιατί μ' αὐτὴ θὰ ἔχανα καὶ τὴν Χζέρντις.» Γιὰ πολλὰ ὥρα συζητήσαμε καὶ τὸ συμπέρασμα ἦτο ὅτι ὁ Γκουνάρ ἐπήγγε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πλοῖό του γιὰ ἀναχώρησι, ἐγὼ ἔμοις ἔσυρα τὸ ξίφος μου, ἐφόρσα τὸν ὄπλαμόν τὸ δικό του καὶ τράνήξα γιὰ τὸ θάλαμο τῆς Χζέρντις.

Νταννὸν (μὲ ὑπερήφανη χαρὰ). Καί—καὶ τὴν ἐσκότωσε σὺ τὴν ἀρκούδα!

Σιγοῦθος. Ἐγὼ τὴν σκότωσα. Ἦτε πυκνὸ στοτάδ στὸ δωμάτιο. Ἡ Χζέρντις ἐνόμισε πὺς ὁ Γκουνάρ εὐρίσκειτο στὸ πλάγι τῆς—ἦτο φουτωμένη ἀπὸ τὸ κρασί—καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ μπράτσον τῆς καὶ μοῦ ἔχάρισεν ἕνα χρυσὸ βραχιόλι—τὸ βραχιόλι ποῦ φορεῖς τώρα σὺ.

Νταννὸν (διστακτικὰ). Κι' ἔμεινες ὅλη τὴ νύχτα εἰς τὸν θάλαμο τῆς Χζέρντις;

Σιγοῦθος. Τὸ γιορτινὸν ξίφος μου εὐρίσκειτο ἀνάμεσά σου. (Μικρὰ σιγῇ). Πρὶν βραβεῖε ἡ ἡμέρα ἔφερα τὴν Χζέρντις εἰς τὸ πλοῖο τοῦ Γκουνάρ. Δὲν ἀντελήφθη τὸ ὅλον μὰς καὶ ἀπέπλευσε μαζὴ του. Ἐπειτα ἔστρεψα στὸν δικό σου θάλαμο καὶ εἰς βρῆκα μεταξὺ τῶν γυναικῶν σου. Τί ἠκολούθησε τότε τὸ ξέρεις. Ἐγκάτελειψα τὴν Ἰσλανδία, ὅπως ὀρκισθῆκα, μαζὴ μὲ μίαν ἐυγενικὴν παρθένο καὶ ἀπὸ τότε μὲ συνοδεύεις ἔπου καὶ ἂν πάω.

Νταννὸν (συγκινημένα). Γενναίε μου ἀνδρα! Σὺ ἔκαμες τὸν ἥρωισμόν; Ὁ! Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! Κανεὶς ἐκτός ἀπὸ σὲ δὲν θὰ ἦτο ἀξίος νὰ τὸν κατα-

φῆρῃ. Θὰ μποροῦσες νὰ κατακτίσῃς τὴν Χζέρντις, τὴν ὥραια αὐτὴ ὑπερήφανη γυναίκα, καὶ μολακατὰ προτιμήσεις ἕμένα! Δέκα φορὲς πρὶ ἀγαπημένους θὰ μοῦ γίνεσο ἀπὸ σήμερον, ἂν δὲν ἦσο ἦδη τὸ λατρευτότερον πρόσωπον στὸν κόσμον!

Σιγοῦθος. Νταννὸν μου, ἀγαπητῇ μου γυναίκα, τώρα τὰ ξέρεις ὅλα—ὅσα σοῦ χρειάζονται νὰ ξέρης. Ἐπρεπε νὰ σὲ προειδοποιήσω. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι μὴν ἀφίσῃς ποτὲ νὰ τὸ ἀντικρύσῃ ἡ Χζέρντις. Ἄν θέλῃς δὲ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, πέταξέ το μακριὰ—εἰς τὰ βάθη τοῦ πόντου!

Νταννὸν. Ὅχι, Σιγοῦθε, μοῦ εἶναι πολὺ πολύτιμο. Εἶναι ὄμορον δικό σου! Μενε ἔμωσ ἦσυχος. Θὰ τὸ κρύψω ἀπὸ ὅλα τὰ μάτια καὶ ποτὲ δὲν θὰ προδώσω ὅσα μοῦ εἶπες αὐτὴ τὴ σιγῇ.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Οἱ προηγούμενοι. Ὁ Θορόλφ πλησιάζει μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ πλοῖο).

Θορόλφ. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὸ ταξεῖδι πρὸς τὸ σπητινὸν τοῦ Γκουνάρ.

Νταννὸν. Ἐλα, Σιγοῦθε—πάμε εὐγενικῶς ἦρωα.

Σιγοῦθος. Σοῦ, Νταννὸν—σιωπῇ! Ἀπὸ πάντα ἐξαρτάται νὰ τελειώσῃ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ εἰρηρικῶς ἢ μὲ φονικῶς. (Βιαστικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους). Ἐμπρὸς λοιπόν, ἔλοι εἰς τὸ γλέντι τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ Γκουνάρ. (Κατεβαίνει δεξιὰ μὲ τὴν Νταννὸν. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν).

ΑΥΛΙΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Αἰθουσα συμποσίου εἰς τὸ σπητι τοῦ Γκουνάρ. Ἡ θύρα τῆς εἰσόδου εὐρίσκειται εἰς τὸ μέσον τοῦ βάθου. Μικρότεροι θύραι δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐμπρὸς ἀριστερὰ ἡ μεγάλη τιμητικὴ ἔδρα, καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἡ μικρότερα. Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσας καιε φωτιὰ ἀπὸ ξύλα ἐπὶ κτισμένης ἐστίας. Εἰς τὸ βάθος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰς θύρας ἐπιβράθια διὰ τῆς γυναικῶν τοῦ σπητιοῦ. Ἀπὸ τὰς δύο ἔδρας πρὸς τοὺς τοίχους τοῦ βάθου τραπέζια μὲ θρανία εἰς τὰς δύο πλευρὰς. Ἐξῶ σκατάδι. Ἡ ἐστία φωτίζει τὴν αἰθουσα.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἡ Χζέρντις καὶ ἡ Νταννὸν ἐμφανίζονται ἀπὸ δεξιὰ.)

Νταννὸν. Ὁχι, Χζέρντις, δὲν σὲ καταλαβαίνω. Τώρα μοῦδεῖς ὅλο σου τὸ σπητι. Δὲν βλέπω τίποτε νὰ σοῦ λείπῃ, καὶ ὅτι, κι' ἂν εἶδα εἶναι ὥραια καὶ λαμπρὰ. Δοῦνῃ γιατί παρενοεῖσαι;

Χζέρντις. Χυ! Βάλῃ ἔσαν ἀπὸ τὸ κλουβί, καὶ θὰ δῆς πὺς θὰ δαγκῆν τὰ σῦρματα, εἴτε εἶναι φτιασμένα ἀπὸ σίδηρον, εἴτε ἀπὸ χρυσάφι.

Νταννὸν. Μὲ λίγα λόγια εἶσαι πλουσιωτέρα ἀπὸ μένα. Ἐγχεῖς καὶ τὸν Ἐγγίλ, τὸ παιδάκι σου.

Χζέρντις. Κάλιο νὰ μὴν! εἶχα γόνους, παρὰ πού εἶω παιδί παράνομο.

Νταννὸν. Παράνομο;

Χζέρντις. Ἀσημόνητος τί εἶπεν ὁ πατέρας σου; Ὁ Ἐγγίλ εἶναι νόθος. Αὐτὰ ἦσαν τὰ λόγια του.

Νταννὸν. Λόγια θυμοῦ—πὺς μορπαεῖς καὶ τὰ προσέχεις!

Χζέρντις! Ὁ Αἰρνόουλδ ἔμοις εἶχε δίκιον. Ὁ Ἐγγίλ εἶναι ἀσθενικός. Τὸ καταλαβαίνει κανεὶς πὺς δὲν εἶναι νόμιμος.

Νταννὸν. Χζέρντις, τ' εἶν' αὐτὰ.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Όλοκληρος σελίς εἰς ἓν τεύχος	Δραχ.	60
Ἡμίσεια	»	35
Τέταρτον σελίδος	»	20
Ὅγδοον	»	12

Διὰ χῶρον μικρότερον αἱ τιμαὶ ἀνάλογοι

Δι' εἰκονογραφημένας διαφημίσεις, δι' ἕξ τεύχη ἢ περισσότερα ἰδιαιτεραὶ συμφωνίαι.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΔΟΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Α'. Τόμος	Φρ.	3.00
» Β'.	»	2.00
» Γ'.	»	1.50
Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ Ἱστορικὸν μυθιστόρημα ἐξ ὑπερπεπτακασίων σελίδων	»	5.00

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΟΝΑΧΗ Δράμα Βυζαντινὸν τρίπρακτον.
 Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ Δράμα κοινωνικὸν τρίπρακτον.
 Η ΚΑΕΦΤΟΠΟΙΟΥΔΑ Δράμα ἱστορικὸν τρίπρακτον.
 Η ΤΖΕΝΗ ΜΕ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ κοινωνικὸν δραματικὸν
 μονόπρακτον, μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἀγγλικήν.
 ΟΤΑΝ ΔΕΙΠῆ ΤΟ ΧΡΗΜΑ, Δράμα κοινωνικὸν τρί-
 πρακτον. Πάντα διδραχθέντα ἀπὸ τῆς Ἑλλ. Σκηπῆς

Σειραὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ. Η. καὶ Θ. ἔτους πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας πρὸς 25 φρ. ἑκάστη.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΟΥΣΙΚΗΣ», ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ "ΣΤΑΡ"

13-15 Σκοῦ Ἀρσακίου

Πιάννα καὶ ἀεροκύμβαλα μὲ μηχανίας δόσεις ἐκ φρ. 40

Ὅλα τὰ τραγούδια ἔλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν, καὶ ἔλα τὰ νεώτερα succès.

Βιολιά, μανδολίνα, κithάρες, σάλπιγγες καὶ τύμπανα διὰ προσκόπους καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν.

Ζητήσατε τιμοκαταλόγους.